

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΙΟΣ, 1837.]

[ΑΡΙΘ. 5.]

ΝΗΠΙΟΝ ΕΦΗΒΟΝ.

ΚΑΣΠΑΡ ΩΣΕΡ.—Caspar Hauser. Διήγημα περί ἀτόμου τυφλῶς, φυλακισμένου καὶ χωρισμένου ἀπὸ πάσαν συγκοινωνίαν μὲ τὸν κόσμον νηπιόθεν μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Συννερασθέν ἀπὸ ἔγγραφα ἐπίσημα. Ἐπὶ Anselm Von Feuerback, Προέδρου ἐνὸς τῶν Βαυαρικῶν Δικαστηρίων, κτλ., κτλ.

ΠΕΡΙΟΔΕΥΤΩΝ τὴν Γερμανίαν τὸ 1829, ἤκιστα ὅτι παράδοξόν τι ὄν ἐφανερώθη εἰς τὸν κόσμον, —πλάσμα τι ἀνθρώπινον, κατὰ μὲν τὴν μορφὴν ὁμοιάζον μειράκιον, καθ' ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ νήπιον. —οὔτε διάλεκτον κάμμιαν ἤξευρε νὰ ὁμιλήσῃ, οὔτε τὰ μέλη τε ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ, οὔδ' ἐπὶ τῶν πλέον κοινῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων εἶχε τὴν παραμικρὰν ιδέαν. Παρατηρήθη δὲ πρῶτον τὴν ἑσπέραν τῆς 26ης Μαΐου, 1828, πλησίον μιᾶς τῶν πυλῶν τῆς Βαυαρικῆς πόλεως Νορμ-βέργης, θέσιν ἔχων μεθυσμένου, ἀνίκανος δ' ἐξίσου νὰ στέκῃ ἢ νὰ περιπατῇ. Ἐπιστολή τις, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσε, διευθυνομένη πρὸς ἀξιωματικόν τινα τῆς ἰππικῆς, διελάμβανε μόνον, ὅτι ἐγεννήθη τὸ 1812, ὅτι εἰδέποτε εἶχεν ἀφεθῆν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, καὶ ὅτι πᾶσα περὶ τῆς γενεᾶς καὶ πατρίδος αὐτοῦ ἔρευνα ἠθέλην εἶσθαι ματαία. Εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματα, ὅσα ἐπροβάλλοντο εἰς αὐτὸν ὑπὸ ἀτόμων καὶ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀπεκρίνετο μὲ ὀλίγας τινὰς λέξεις ἀσημάντους, καὶ μ' ἀδιαλείπτους μυγμούς· ἐφαίνετο δὲ ὑπερβολῇ ἀποσταμένος, καὶ μὲ πόνον ψυχῆς ἐδακτυλοδεικτοῦσε τὰ ἐλκωμένα του ποδάρια. Τὸν ἐπρόσφεραν κρέας ἔζυθον, διὰ νὰ συνέλθῃ· ἀλλὰ μόλις ἀπογενθεῖς, ἀπέρριψεν αὐτὰ μὲ φρίκην· ἄρτον ὅμως ἔφαγεν ἀσμένως, ἔπροθύμως ἐπὶ νερόν· φερόμενος ἔπειτα εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἐξηπλώθη ἐπάνω τῶν ἀχύρων, κ' ἔπεσεν εἰς ὕπνον τόσον βαθύν, ὥστε μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὸν ἐξυπνίσωσιν. Οἱ πόδες αὐτοῦ ἦσαν μαλακοί, ὅσον αἱ παλάμαι τῆς χειρός· τὸ βάδιμά του ἦτον ὡς παιδίου, ἀρχίζοντος νὰ κινήται, καὶ δὲν ἐπεριπάτει πλὴν μετὰ πολλοῦ κόπου. Αἱ αἰσθήσεις αὐτοῦ ἐφαίνοντο πάντῃ ναρκωμέναι·—οὔδ' εἴποτε εἶλκεν τὴν προσοχὴν του, οὔδ' ἐπράγμα τι ἐχρειαζέτο ἢ ἐζητήσεν. Ἐπειδὴ ὅμως συνεχῶς ἐπανελάμβανε τὴν Γερμανικὴν λέξιν, 'Ross'!

‘ Αλογον!’ ἐφέρθη πρὸς αὐτὸν ἵππος ξύλινος ὑπὸ τινος στρατιώτου, καὶ τοῦτο πρῶτην φοράν ἐξύπνισε τὸ κοιμισμένον αὐτοῦ πνεῦμα. Τὸ ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ καθίσας πλησίον αὐτοῦ μὲ χαμογελῶν πρόσωπον, ἐπέρινα ὥρας ἔ ἡμέρας, κινῶν, τρέφων, καὶ στολιζῶν αὐτὸ, ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχεν ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον, ἄξιον νὰ διεγείρῃ τὰ κοινωνικά του αἰσθήματα.

Τοιοῦτο φαινόμενον εὐκόλα ἐμπορεῖ καθεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἔβαλε ἔ τούς πλέον ἀπεριέργως εἰς τὴν μεγίστην περιέργειαν. Ἦτον αὕτη μία περίστασις, ἣτις παντάπασιν ἐματαιῶνε τὰς συνήθεις τῶν Γερμανικῶν κυβερνήσεων ἐρεύνας καὶ τάξεις, ὥστε ἀληθῶς κατήντησεν ἀπορία δεινῇ, ἐὰν τὸ ὑποκείμενον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος, ἀνῆκεν εἰς τὸ διὰ τούς μανιακοὺς ἄστυλον, εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἢ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα καὶ τὴν φυλακὴν. Τέλος, ἐφοῦ ματαιῶς ἠγωνίσθησαν νὰ ἐκβάλωσιν ἀπ' αὐτοῦ κᾶτι ὡς πρὸς τὴν πατρίδα ἢ τούς συγγενεῖς του, διὰ παντοίων ἐρωτήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀπεκρίνετο μόνον μὲ τούς αὐτοὺς ἐλεινοὺς μυγμούς καὶ ἀκαταλήπτους φράσεις, τὸν ἔβαλαν εἰς πύργον τινὰ ἐπάνωθεν μιᾶς τῶν πυλῶν, ὑπὸ τὴν φροντίδα φιλανθρωποῦ τινὸς δεσμοφυλάκος. Ἐδῶ ἀπελάμβανεν ὅλας τὰς ἀναπαύσεις, ὅσαι συγχωροῦνται εἰς φυλακωμένον. Δὲν ἠργήσεν ὅμως ὁ κοινὸς νοῦς νὰ μετριᾷσῃ τὴν ἀυστηρότητα τοῦ νόμου.—ὁ δεσμοφύλαξ ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν τε ὡς ἐγκαταλελειμμένον, ἀβοήθητον τέκνον, καὶ ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τῶν παιδίων του ἤρχισε νὰ μιανθᾶν ἢ νὰ ὁμιλῇ!

Ἐοῦχναζαν δὲ εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς ἀμύπητοι, οἵτινες κατέβαλλαν πᾶσαν τοῦ πνεύματος δύναμιν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ δυστυχῶς μειρακίου, ἀδιακόπως ἐνοχλοῦντες καὶ βασανίζοντες αὐτὸν μὲ τὰς προσπαθήσεις των εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψωσι κᾶτι. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐπληροφοροῦντο, ὅτι δὲν ἦτο παρὰ νήπιον ἐφηβον,—ἢ, ὡς ἐμφαντικῶς τὸ ἐκφράζει Ἄγγλος τις ἀναθεωρητής, ὅτι εἶχε φθάσειν εἰς τὴν νεανικὴν χωρὶς νὰ διαβῇ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ὡς βρέφος, ἐζήτει ν' ἀρπάξῃ πᾶν ὅ,τι ἐβλεπε λαμπρὸν, ἔ, ὡς βρέφος, ἐκλαίει, ἀν' ἐμποδίζετο· ἀκόμη δὲ καὶ ὅτε λύχνος ἀναμ-

έσμικρύνθη δὲ καὶ ἡ ἀγχίνοιά του ἀρκετά. Ἀμφιβάλλει ὁμοίως ὁ συγγραφεὺς, ἐὰν ταῦτα ἦσαν τῆς τροφῆς, ἢ τῆς προτέρας τῆς διεγέρσεως ἀποτελέσματα. Ἀκολούθως δὲν ἔδειχνε πλέον μεγαλοφυΐαν τινά, ἢ κἀνὲν λόγῳ ἄξιον προτέρημα, οὐδεμίαν φαντασίαν ἢ πνεῦμα, ἀλλ' ὑγιέστατον κοινὸν νοῦν, ἐπιμέλειαν, ἔ προσκαρτέρησιν.

Τὴν διάθεσιν ἦτο πραότατος, ἐρασιμώτατος, καὶ εὐπειθέστατος. Ποτὲ ὁμοίως δὲν παρεχόρει τὰς προσυνειλημμένας αὐτῆς δόξας εἰς τὸ κῦρος, ἢ καὶ τὴν μαρτυρίαν ἄλλων. Δὲν ἤθελε κἀν νὰ πιστεύσῃ ὅσα τὸν ἔλεγαν περὶ χιόνος καὶ τῆς αὐξήσεως φυτῶν καὶ ζώων, ἕως οὗ ἴδε ἔ ἦσθάνθη αὐτά.

Ἐξίσου ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἰδίου του, ἢ ἄλλου τινὸς πνεύματος. Πολλὴν καιρὸν, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἐφαίνετο νὰ νοῆ τὴν μεταξὺ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ἀντικειμένων διαφορὰν, ὑποθέτων ἐκουσίαν πᾶσαν κίνησιν, καὶ πιστεῶν ἰκανὴν πᾶσαν ὕλην νὰ κινῆται ἀφ' ἑαυτῆς.

Ἡ ἱστορία του ὅριπτε φῶς τι εἰς τὸ πρὸ πολλῆ ἀμφισβητῆμενον ζήτημα, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως ἤθελε ποτὲ φθάσειν εἰς τὴν περὶ Θεότητος ἔννοιαν. Ἡ μὲ τὸς κωφοὺς καὶ ἀλάλους συναστροφὴ μου*, καὶ τὰ ἐρωτήματα, ὅσα εἰς διάφορα μέρη καὶ τῆς Εὐρώπης ἔ τῆς Ἀμερικῆς εἰς πολλοὺς διδασκάλους ἐπρόβαλα, μὲ εἶχαν πρὸ πολλοῦ δείξειν ὅτι ἀβόηθητος ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν φθάνει ποτὲ εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην.

Περὶ τοῦ Κάσπαρ Ὡσερ, ὁ βιογράφος του παρατηρεῖ, ὅτι δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν φυλακὴν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην προαίσθησιν τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ, οὐδὲ σκιάν τινά πίστεως εἰς ἄλλο τι ὑψηλότερον, ἀόρατον ὄν. Δύο ἀπὸ τοὺς πλέον εἰδήμονας κωφοὺς καὶ ἀλάλους, ὅσους ἔτυχε ποτὲ νὰ γνωρίσω, δὲν ἤθελαν, μῆνας κατὰ συνέθειαν, νὰ δώσωσιν εἰς ὅσα τοὺς ἐλέγοντο περὶ ἀοράτου ὄντος τὴν παραμικρὰν πίστιν. Τοῦ Κάσπαρ Ὡσερ ὁμοίως τὸ παράδειγμα, ὡς καὶ τῶν κωφῶν καὶ ἀλάλων, ἀποδείχνει ἐξίσου, ὅτι εἰς τὸ λογικὸν ἔ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, ὅποταν ἔχη καλλιεργημένον τὸν νοῦν, εἶναι αὐτοσυστάτος καὶ ὅλως εὐπρόσδεκτος ἢ περὶ Αἰτίας Ὑπερτάτης ἰδέα. Τοῦτου διασάφης ἀρμοδιωτάτη εἶναι τὸ ἀκόλουθον παθητικὸν ὁμοῦ καὶ ὠραῖον συμβεβηκός.—

Τὸν Αὐγουστον, 1829, ἔδειξεν εἰς τὸν Κάσπαρ πρῶτην φοράν ὁ διδάσκαλός του τοὺς καταστερισμένους οὐρανοὺς. Τὸν θαυμασμὸν δὲ καὶ τὴν ἐκστασίαν του ἀδυνατεῖ κάλαμος νὰ

περιγράψῃ. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορτάσῃ βλέπων, ἀλλ' ἀδιακόπως ὑπέστρεφεν εἰς θεωρίαν τοῦ λαμπροῦ στερεώματος. “Αὐτὸ,” ἐξεφώνησεν, “εἶναι ἀληθῶς τὸ πλέον ὠραῖον θέαμα, τὸ ὁποῖον ἴδα ποτὲ εἰς τὸν κόσμον τῆτον. Ἀλλὰ τίς ἔβαλεν ἐκεῖ τοὺς πολυπληθεῖς αὐτοὺς ὠραιότατους λύχνους; Ποῖος τοὺς ἀνάπτει; Ποῖος τοὺς σβύνει;” “Ὅτε δὲ τὸν εἶπαν, ὅτι, καθὼς ὁ ἥλιος, τὸν ὁποῖον ἤδη ἐγνώριζε, παρόμοια καὶ αὐτοὶ πάντοτε ἐξακολουθοῦν νὰ δίδωσι φῶς, ἠρώτησε πάλιν, “Ποῖος τοὺς ἔβαλεν ἐκεῖ ἐπάνω, ὥστε πάντοτε νὰ δίδωσι φῶς;” Τέλος, σταθεῖς ἀκίνητος, μὲ τὴν κεφαλὴν γυρισμένην, ἔ τὰ ὀμμάτια στηλωμένα, ἔπεσεν εἰς σειρὰν βαθυτάτων καὶ σπουδαιοτάτων σκέψεων. Ἀφοῦ δὲ συνῆλθε, διεδέχθη τὴν ἐκστασίαν αὐτοῦ κατῆφιά τις ὑπερβολικῆ. Ἐπεσε τρέμων ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν, καὶ μὲ δακρυοσμένους ὀφθαλμοὺς, “Διατί τάχα,” ἠρώτησε, “μὲ εἶχε πάντοτε κλειδωμένον ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ δὲν μ' ἔδειξε ποτὲ κἀνὲν ἀπὸ τὰ ὠραῖα ταῦτα πράγματα!”

Ἐπεται ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.—Τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν ἔγραψεν ὁ Φραγκλίνος εὐρισκόμενος εἰς Παρισίους· ἐκοινοποιήθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔλαβεν αὐτήν, πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου πρῶτον ἐδημοσιεύθη.

Ἀπριλίον 22, 1784.

Μετὰ τῆς παρῆσθης σὲ στέλλω δέκα Λοδοβίκους χρυσοὺς· μὴ φαντασθῆς ὁμοίως ὅτι χαρίζω τσαυτὴν ποσότητα, μόνον σὲ τὴν δανείζω. Ἀφοῦ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ εὐχῆς ὑποῦργημά τι, τὸ ὁποῖον μὲ τὸν καιρὸν θέλει σὲ ἰκανοποιήσῃ νὰ πληρώσῃς ὅλα σου τὰ χρέη. Τότε δὲ, ὅταν σὲ τύχῃ τίμιός τις ἄνθρωπος, στενοχωρημένος καθὼς εἶσαι τώρα σὺ, πρέπει νὰ μὲ πληρώσῃς δανείζων εἰς αὐτὸν τὴν ὁποίαν σὲ στέλλω ποσότητα, μὲ διαταγὴν νὰ ἐκπληρώσῃ πάλιν ἐκεῖνος τὸ πρὸς σὲ χρέος τῆς ὁμοιοτρόπως, ὅποταν δυνηθῆ, καὶ ὅποταν τὸν τύχῃ εὐκαιρία. Ἐλπίζω δὲ νὰ περάσῃ οὕτω ἀπὸ χεῖρας πολλὰς τὸ ἀργύριόν μου, πρὶν κατανήσῃ εἰς πλεονέκτην τινά, ὁ ὁποῖος νὰ τοῦ στήσῃ τὴν πρόοδον. Αὕτη, φίλε, εἶναι μία τέχνη ἰδική μου, διὰ νὰ κάμνω πολὺ καλὸν μὲ ὀλίγον ἀργύριον. Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ πράττω πολλὰς ἐλεημοσύνας· καὶ διὰ τοῦτο χρεῖα νὰ πονηρεύωμαι, καὶ νὰ κάμνω ὅσον δύναμαι πλεότερον καλὸν ἐκ τοῦ ὀλίγου ὅσον ἔχω.

Η ΣΕΛΗΝΗ.

ΜΕΤΑ τὸν ἥλιον, ἡ Σελήνη μᾶς εἶναι ἡ πλέον περισπούδαστος τῶν οὐρανίων σφαιρῶν. Συνόδουε τὴν γῆν ἀδιακόπως, καὶ περιστρέφεται κύκλω αὐτῆς εἰς εἰκοσιεπτὰ ἡμέρας ἔ ὀκτὼ ὥρας· ἀλλὰ τὸ μεταξὺ δύο νέων σεληνῶν διάστημα λογίζεται περίπῃ εἰκοσιεννέα ἡμερῶν καὶ δώδεκα ὥρων. Εἶναι δὲ τὸ ἐγγύτατον ἀπ' ὅλα τὰ ὄρανα σώματα, ἀπέχουσα τῆς γῆς μόνον 240,000 μίλια. Κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι πολὺ κατωτέρα τῆς γῆς, ἐπειδὴ αὐτὴ μὲν ἔχει διάμετρον 2,180 μιλίων, ἡ δὲ γῆ 7,930. Ἡ ἐπιφάνειά της, μὲ τηλεσκοπίον βλεπομένη, παρουσιάζει θέαν εὐάρεστον, ποικιλμένην μὲ ὄρη, κοιλάδας, βράχους, καὶ πεδιάδας, εἰς πᾶσαν μορφήν καὶ θέσιν. Τινὰ τῶν ὄρων τούτων σχηματίζουσι μακρὰς ἔ ὑψωμένας σειρὰς, ἐνῶ ἄλλα, κωνικῆς μορφῆς, ἀναβαίνουν εἰς μέγα ὕψος ἀπὸ τὸ μέσον ὀμαλῶν πεδιάδων· ἀλλ' ὁ πλέον παράξενος τῆς Σελήνης χαρακτήρ εἶναι αἱ κυκλοειδῆς βουνώδεις σειραὶ καὶ κοιλότητες, αἵτινες ποικίλλουσι πᾶν μέρος τῆς ἐπιφανείας της. Σειρὰ βουνῶν, κυκλοειδοῦς μορφῆς, ὑψωμένη τρία ἢ τέσσαρα μίλια ὑπὲρ τὸ ἐπίπεδον τῆς πλησιοχώρου, περικυκλόνει, ὡς δυνατὸν περιτείχισμα, ἐκτεταμένην πεδιάδα· εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς πεδιάδος ταύτης ἡ κοιλότης, μεμονωμένος κωνικὸς λόφος ἀναβαίνει εἰς ἀρκετὸν ὕψος. Διαφόρους ἑκατοντάδας τῶν κυκλοειδῶν τούτων πεδιάδων, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ πλεότεραι εἶναι ὑπὸ τὸ ἐπίπεδον τῆς περιχώρου, ἔμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ μὲ καλὸν τηλεσκοπίον εἰς πᾶν μέρος τῆς Σελήνης. Τὰ ὑψηλότερα σεληνιακὰ ὄρη ἔχουσι πέντε μιλίων κατὰ κάθετον ὕψος.

Τόποι τινὲς φωτεινοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν κατὰ καιροὺς ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ μέρους τῆς Σελήνης, φαίνονται ν' ἀποδείχνουσι ὅτι ὑπάρχει πῦρ εἰς τὸν πλανήτην τούτον· ὁ Ἐρσχελος καὶ διάφοροι ἄλλοι ἀστρονόμοι τοὺς ὑποθέτουσι ἠφαίστια εἰς κατάστασιν ἐκρήξεως. Τὰ λαμπρὰ μέρη ἐπὶ τῆς Σελήνης νομιζόνται ὄρειναι χῶραι, τὰ δὲ σκοτεινὰ μέρη εἶναι αἱ πεδιάδες, ἢ τὰ πλέον ὀμαλὰ μέρη τῆς ἐπιφανείας της. Ἐνδεχόμενον νὰ ὑπάρχωσι ποταμοὶ ἢ μικραὶ λίμναι ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου· ἀλλὰ δὲν εὐρίσκονται θάλασσαι ἢ μεγάλαι συναγωγαὶ ὑδάτων. Φαίνεται μὲν πιθανώτατον ὅτι ἡ Σελήνη περικυκλῆται ὑπὸ ἀτμοσφαιρας, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσι εἰς αὐτὴν νέφη, βροχὴ, ἢ χιὼν. Ἡ φωτιστικὴ δύναμις τοῦ σεληνιακοῦ φωτὸς εἶναι περίπου 100,000οῦ μέρος τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ ἡλίου.

Ἡ Σελήνη μᾶς παρουσιάζει πάντοτε τὸ αὐτὸ πρόσωπον· ὁ δὲν ἀποδείχεται ὅτι ἐκτελεῖ τὴν

5* α

περὶ τὸν ἄξονά της περιστροφὴν συγχρόνως μὲ τὴν περὶ τὴν γῆν. Καθὼς δὲ ἡ Σελήνη λαμβάνει ἀπὸ τὸν ἥλιον τὸ φῶς της, καὶ ἀντανακλᾷ μέρος αὐτοῦ ἐπάνω τῆς γῆς, παρόμοια ἡ γῆ ἐκτελεῖ τὸ αὐτὸ εἰς τὴν Σελήνην. Θεατῆς ἐπὶ τῆς σεληνιακῆς ἐπιφανείας ἤθελε βλέπειν τὴν γῆν ὡς φωτεινὴν σφαῖραν, κρεμαμένην εἰς τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ, παρουσιάζουσαν ἐπιφάνειαν δεκατρεῖς φορές μεγαλητέραν τῆς ὁποίας ἡ Σελήνη μᾶς παρουσιάζει, ἔ φαινομένην ποτὲ μὲν κυρτήν, ποτὲ δὲ δρεπανοειδῆ, καὶ ἄλλοτε μὲ στρογγύλον πλήρην πρόσωπον. Ἡ σεληνιακὴ ἐπιφάνεια περιέχει περίπου δεκαεξ ἑκατομύρια τετραγωνικῶν μιλίων, καὶ ἀκολούθως ἔμπορεῖ νὰ χωρήσῃ πληθυσμὸν ἴσον τοῦ τῆς σφαιρας μας. Ὅτι δὲ κατοικεῖται ὁ πλανήτης οὗτος ἀπὸ αἰσθητικὰ καὶ νοητικὰ ὄντα, συμπεραίνεται ἀπὸ τὸν στοχασμὸν, ὅτι ὁ Δημιουργὸς δὲν ἀφῆκε κἀνὲν μέρος τῆς ὕλης αὐτοῦ κτίσεως χωρὶς ἐμψυχωμένας ὑπάρξεις.

ΙΟΥΔΑΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

ἘΝΩ, κατὰ τὸ σῆνηθε, ἐκάθητο ὁ Ἀβραάμ εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς του, προσμένων νὰ ὑποδεχθῆ ξένους· ἐπαρτήρησε γηραλέον τινά ἑκατονταετῆ νὰ πλησιάσῃ γυρισμένος καὶ στηριγμένος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του· τὸν ὑπεδέχθη δὲ φιλοφρόνως, ἔνιψε τοὺς πόδας του, ἐπρόβλεψε δειπνον, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ καθίσῃ· ἀλλὰ παρατηρήσας ὅτι ὁ γέρον ἐτρογχε ἔ δὲν ἐπροσεύχετο, οὐδ' ἐζήτησεν εὐχὴν πρὸ τῆς τραπέζης, τὸν ἠρώτησε διατί δὲν ἐπροσκύνηε τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ γέρον ἀπεκρίθη ὅτι ἐπροσκύνηε τὸ πῦρ μόνον, καὶ δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον Θεόν. Εἰς τοῦτο παρωγίσθη τόσον ὁ Ἀβραάμ, ὥστε ἐββαλε τὸν γέροντα ἔξω τῆς σκηνῆς του, καὶ τὸν ἐξέθηκεν εἰς ὅλα τῆς νυκτὸς τὰ δεινὰ καὶ τοὺς κινδύνους ἀπροφυλάκτου καταστάσεως. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γέροντος ἐφώνησεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἠρώτησε ποῦ εἶναι ὁ ξένος. Ὁ Ἀβραάμ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἐπροσκύνηε ΣΕ. Ὁ Θεὸς δὲ τὸν εἶπεν, ὅτι ἔγὼ τὸν ὑπέφερα ἑκατὸν ἔτη, ἀν καὶ μὲ ἠτίμαζε· καὶ δὲν ἠμποροῦσες σὺ νὰ τὸν ὑποφέρῃς μίαν νύκτα, ὅτε δὲν σ' ἔδιδε κάμμιαν ἐνόχλησιν; Ὁ Ἀβραάμ τοῦτο, λέγει ὁ μῦθος, τὸν ἔφερε πάλιν ὀπίσω, ἔ ὄχι μόνον φιλοξένως τὸν ἐπεριποιήθη, ἀλλὰ καὶ σοφὰς διδασκαλίας τὸν παρέδωκε.

* Ἡ γῆ σὲ φαίνεται στενὴ; * Σ τὸν οὐρανὸν ὑψώθη. Ὁι ἄνθρωποι σ' ἀδικησαν; * Σ τὸν Ἡ στήν πρὸς τὸν ἄδου. Αἱ χῆνες αἱ βαρύτεροι τὰ χαμηλά γυροῦσι. Τ Ἐθῆνος αἱ ἀετοὶ ἔ τὰ νέφη ταξιδεύουσι. — ΠΕΤΡΟΣ

* Ὁ συγγραφεὺς ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῶν κωφῶν ἔ ἀλάλων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α'.

Η ΚΟΙΝΗ γνώμη τῶν ἀνθρώπων ἀπαιτεῖ νὰ γνωρίζῃ πᾶς τεχνίτης τὴν τέχνην τῆς. Ὁ ράπτῃς, παραδείγματος χάριν, πρέπει νὰ γυμνασθῇ πολλὰ ἔτη, πρὶν δυνηθῇ νὰ κάμῃ τὸ ἔργον του, ὥστε νὰ εὐχαριστῇ τὸ κοινόν· καὶ τὸ κοινόν εἰς τοῦτο ἔχει δίκαιον. Διὰ τί νὰ δώσῃ τις τὰ φορέματά του εἰς ἀνεπιτήδειον ράπτῃν, ὅστις ἄλλο δὲν θέλει κάμειν, εἰμὴ νὰ τοῦ τὰ χαλάσῃ; Ἐὰν λοιπὸν τὰ φορέματα δὲν δίδῃ εἰς ἀνεπιτήδειον ράπτῃν, πόσῳ μᾶλλον δὲν πρέπει τὰ τέκνα νὰ ἐμπιστεύεται εἰς ἀνίκανον διδάσκαλον!

Καὶ ὅμως, πόσοι ἐπαγγέλλονται τὸν διδάσκαλον χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν, ἢ καὶ νὰ φαντασθῶσιν ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζωσι, τὴν διδασκαλικὴν τέχνην; Ἐὰν τοὺς ἐρωτήσῃ τις τί ἐπαγγέλλονται, ἢ ἀπάντησιν τῶν πόσον συχνὰ εἶναι τοιαύτη.—Τί νὰ κάμω; ἕκαμα ὀλίγον ἐμπόριον,—ἕκαμα τοῦτο ἢ ἐκεῖνο,—οἱ καιροὶ εἶναι κακοί,—Α! πρέπει νὰ εὐρω καὶ ἐγὼ πόρον ζωῆς,—ἀπεφάσισα νὰ κάμω τὸν διδάσκαλον!

Κάμουν δὲ εὐσυνειδήτως τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Δὲν στοχάζονται ὅτι βλάπτουσιν ἢ ἀδικεῖσιν τὴν ἐμπιστευμένην εἰς αὐτοὺς νεολαίαν, ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς. Νομίζουν ἰκανὰς τὰς ὀλίγας τῶν γνώσεις, καὶ τὰς ἴσως ἀκόμη ὀλιγοτέρας δυνάμεις τῶν, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μεγάλου αὐτῶν ἔργου, μὴ συλλογίζομενοι.—

Πρῶτον μὲν, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ ὁ διδάσκαλος μόνον τὰ μαθήματα, ὅσα μέλλει νὰ διδάξῃ. Καὶ ἄλλα πρέπει νὰ γνωρίζῃ διὰ τὴν ἐννοῆσιν κατὰ βάθος ἐκεῖνα, ἃ νὰ ἔχη γενικωτέραν καὶ ὑψηλοτέραν θεωρίαν ὄλων.

Δεύτερον, ὅτι, ἐκτὸς τῶν γνώσεων, ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἔχη καὶ ἰκανὴν δυνάμιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ τὰς μεταδίδῃ. Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν πολλοὶ πεπαιδευμένοι διδάσκαλοι, οἵτινες δὲν ἔδειξαν καρπὸν δι' ἔλλειψιν τῆς ἰκανότητος ταύτης.

Τρίτον, ὅτι ὁ διδάσκαλος ἔχει προσέτι ἃ ἄλλο ἔργον παρὰ τὴν καθ' αὐτὸ διδασκαλίαν, ἔργον ἐπίσης οὐσιώδες, τὴν διοίκησιν λέγω τοῦ σχολείου του. Χωρὶς ταύτην, ὅσον καλὰς καὶ ὑψηλὰς γνώσεις καὶ ἂν ἔχη ὁ διδάσκαλος περὶ τοῦ ἔργου τῆς, ὅχι μόνον δὲν δύνανται νὰ προοδεύωσιν οἱ μαθηταί, ἀλλὰ ἐξάπαντος θέλουν ὀπισθοδρομεῖν, καὶ μάλιστα ὡς πρὸς τὰ ἡθῆ των.

Ταῦτα συλλογίζομενος, ἀπεφάσισα νὰ διευθύνω πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ ἐναγκαλισθῶσι τὸ ἐντιμὸν ἃ ἀληθῶς ὀφείμιον τῷτο ἔργον, σιρᾶν τινὰ ἐπιστολῶν,

αἱ ὁποῖαι ν' ἀφορῶσι τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔργου τούτου, τούτεστι τὴν τέχνην τοῦ διδάσκειν. Εἰς δὲ τὴν προσεχῆ ἐπιστολὴν θέλω παρατηρήσειν τινὰ ἐμπόδια καὶ προσκόμματα εἰς τὴν ὀφείλιαν τῶν δημοτικῶν σχολείων.—Φ. Α. Ε.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΑΣ.

‘Τις δύναται,’ λέγουν τινές, ‘εἰς τὸν κόσμον εὐρισκόμενος, νὰ ἀπέχη ἀπὸ τοῦ ψεύδους; Ἐὰν δὲν εἴπῃς ψεῦδος, οὐδὲ πωλεῖς, οὐδὲ ἀγοράζεις, οὐδὲ δανείζεις, σὶ δὲ διοικεῖς, οὐδὲ ἄλλο τι ἔργον δύνασαι νὰ ἐκτελέσῃς.’ Λοιπὸν, κατὰ ταῦτα τὰ λόγια, ὁ Θεὸς ἐνομοθέτησε τὰ ἀδύνατα· αὐτὸς, ὅστις γινώσκει ὅχι μόνον τί γίνεται εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἃ τί συλλογίζεται καθ' ἑαυτοῦ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐνομοθέτησε καὶ εἶπεν, ‘Ἐστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν, ναί, ναί· οὐ, οὐ.’ Λοιπὸν, ἢ τοῦτο τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατόν, ἢ ὁ Θεὸς εἶναι ἐπιβουλος τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Τὸ δεύτερον εἶναι ψεῦδες, ἀδύνατον, βλάσφημον· τὸ πρῶτον λοιπὸν εἶναι ἀληθές, δυνατόν, καὶ εὐσεβές.

Βλέπομεν φανερὰ ὅτι οὐ μόνον δυνατόν εἶναι τοῦτο τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ μὴ λαλῶν τὸ ψεῦδος, ἤγουν ὁ φιλαλήθης, εἴη εἰς τὸν κόσμον ἐντίμως καὶ εὐτυχῶς, ὁ δὲ ψεῦστης, ἀτίμως καὶ δυστυχῶς. Ὁ φιλαλήθης λαλεῖ, καὶ πάντες τὸν πιστεύουσιν· ὁ ψεῦστης λαλεῖ, καὶ ὁ πιστῶν αὐτὸν οὐδεὶς. Ὁ φιλαλήθης τίμιος, ἀγαπητός, ἃ περιπόθητος· ὁ ψεῦστης δὲ ἀτίμος, μισητός, ἃ ἀποτρόπαιος. Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι τὰ πρόσκαιρα· ἀκούσατε δὲ καὶ τὰ αἰώνια. Ὁ φιλαλήθης εἶναι δοῦλος τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια· ὁ ψεῦστης δὲ εἶναι δοῦλος τοῦ Διαβόλου, διότι ὁ πατήρ καὶ ἐφευρετὴς τοῦ ψεύδους εἶναι ὁ Διάβολος. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης συναριθμεῖ τοὺς ψεῦστας μετὰ τῶν κυνῶν, μετὰ τῶν μάγων, μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἐκβάλλει αὐτοὺς ἔξω τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. ‘Ἐξω,’ λέγει, ‘οἱ κύνες, ἢ οἱ φαρμακοὶ, ἢ οἱ πόρνοι, καὶ οἱ φονεῖς, καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.’—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

Τοῦ φρονίμου αἱ ὄραι μακρύνονται ἀπὸ τὰς ἰδέας του, αἱ δὲ τοῦ μωροῦ ἀπὸ τὰ πάθη του. Τοῦ μὲν ὁ καιρὸς εἶναι πολὺς, διότι ἀγνοεῖ τί νὰ τὸν κάμῃ· τοῦ δὲ, ἐπειδὴ γαίμίζει πᾶσαν στιγμὴν αὐτοῦ μετὰ χρησίμων ἢ διασκεδαστικῶν λογισμῶν· ἢ, μ' ἄλλα λόγια, ἐπειδὴ ὁ μὲν εὐχεται πάντοτε νὰ φεύγῃ· ὁ δὲ πάντοτε τὸν ἀπολαβεῖ.

ΔΕΝ ὑπάρχει διασκεδαστὴς τόσο ἐθνητῆ, ὅσον ἢ ἀνάγνωσις, οὔτε ἡδονὴ τόσο διαρκής.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΩΡΑΣ Εἰς τὴν ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΝ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Τὴν εἰς Δικαστικὴν Ἀστρολογίαν πίστιν ἐξηκολούθουν νὰ περιθάλπωσι γενικώτατα οἱ ἀπαιδευτοί, ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Εὐρώπης, ὡς πρὸς τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ἴσως δὲ καὶ μετέπειτα. Τὴν παντελῆ ὅμως ἀνοησίαν τόσοσιν τῶν ἐπαγγελλομένων νὰ προλέγωσι τὰ μέλλοντα ἀπὸ τὰς θέσεις τῶν ἀστέρων, ὅσον ἃ τῶν πιστευόντων τοιαύτας προφῆσεις, θέλει δείξειν τὸ ἐφεξῆς ἀνεκδοτόν.

Πρὸς τὰ μέσα καὶ τέλη τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ἔζη μαθηματικὸς τις καὶ ἀστρονόμος περιβόητος, ὁ Ἰάκωβος Ὀζάναμος, τὰ σοφὰ τοῦ ὁποίου συγγράμματα εἶναι πασίγνωστα εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν ἀστρονόμος θεωρεῖ ἀδιακόπως τοὺς ἀστέρας, ὁ δὲ ἀστρολόγος ἐπαγγέλλεται νὰ σύρῃ ἐξ αὐτῶν τὰς προφῆσεις τῆς, οἱ δύο ἐσυγγέοντο πολλάκις συναλλήλως. Ὁθεν, εὐγενῆς τις ὑψηλῆ βαθεῖα, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὰ μέλλοντα νὰ τὸν συμβῶσιν εἰς τὸ ἐπιλοιπὸν τοῦ βίου, παρεκάλεσε τὸν Ὀζάναμον νὰ ὀροσκοπήσῃ δι' αὐτὸν, καὶ συγχρόνως ἐμίσθωσε γειτονεύοντα τινὰ ἰατρὸν, ὅστις ἦτον ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἐνθουσιαστικὸς ἀστρολόγος, νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἴδιον. Ὁ ἰατρὸς ἔστεργεν, ὀροσκοπήσεν, καὶ ἀνταμείφθη. Ὡς δὲ πρὸς τὸν Ὀζάναμον, εἰς μάτην παρέστησεν εἰς τὸν εὐγενῆ, ὅτι δὲν ἦτον ἀστρολόγος,—ὅτι δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπαρξιν τοιαύτης τέχνης· ὁ εὐγενῆς ἐπέμεινε, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἄνθρωπος, τὰς φεικὰς τοῦ ὁποίου προσταγὰς δὲν ἠμπόρει τις νὰ παρακούσῃ, ἐσύρθη, τέλος πάντων, ὁ Ὀζάναμος, ἀπλῶς ἃ ὡς ἔτυχε, σωρὸν προφῆσεων, ὄλων ὑποσχόμενων πλοῦτην, δύναιμιν, εὐδαιμονίαν, ἢ πᾶν ἄλλο κοσμικὸν ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἐδύνατό τις νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Μετὰ εἴκοσι περίπου ἔτη, ἤλθε πάλιν πρὸς τὸν Ὀζάναμον ὁ εὐγενῆς, ἢ τὸν κατεφόρτισεν ἀπὸ φιλοφρονήσεως, βεβαιόνων αὐτὸν ὅτι πᾶσα μία τῶν προφῆσεων τῆς ἀκριβῶς ἐπληρώθη, ἐνῶ αἱ τοῦ ἰατροῦ ἐβῆσαν ὄλαι ψευδέσταται. Τὸ συμβᾶν δὲ τοῦτο ἔστερέωσε καὶ τὰ δύο μέρη εἰς τὰς προτέρας τῶν δόξας. Ὁ μὲν εὐγενῆς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐτόλμησεν ὁ Ὀζάναμος νὰ ἐξιμολογηθῇ τὸ τέχνημα, ἀνεχώρησε σταθερότερον παρὰ ποτὲ πληροφορημένος, ὅτι ἡ ἀστρολογία, εἰς τὰς χεῖρας διδασκάλου τρόντι πολυμαθοῦς καὶ ἰκανοῦ, εἶναι ἐπιστήμη τόσο ἀληθῆς, ὅσον ἢ μαθηματικὴ· ὁ δὲ Ὀζάναμος, μετὰ λόγον πολὺ καλῆτερον, ἔστερέωθη εἰς τὴν ἰδέαν του, ὅτι ἡ ἀστρολογία δὲν ἔχει ὑπαρξιν ὁποιαδήποτε, πλην εἰς τὰς πυρωμένας φαντασίας ὀλίγων

ἐνθουσιαστῶν, τοὺς δόλους τῶν πανούργων, καὶ τῶν μωρῶν τὸ εὐαπάτητον.

ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΑΣ.

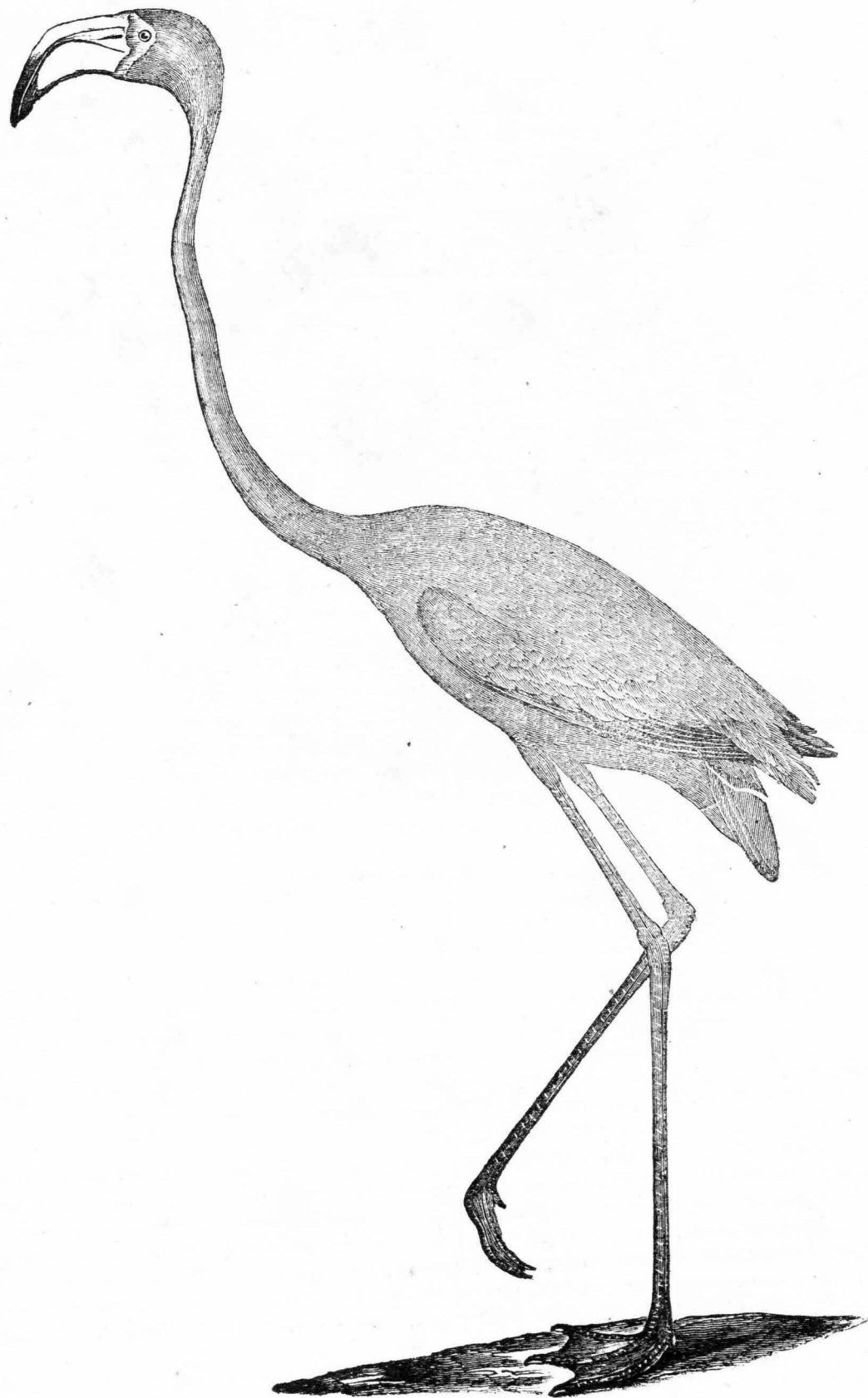
Η ΛΕΞΙΣ Ἡμέρα, εἰς τὸ ἀκριβές τῆς νόημα, σημαίνει τὴν μερίδα ἐκείνην τοῦ καιροῦ, κατὰ τὴν ὁποῖαν δεχόμεθα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· ἀλλὰ πολλάκις συνωνυμῆ μετὰ τὴν λέξιν Ἡμερονύκτιον, καὶ περιλαμβάνει τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ, καθ' ὅσον μᾶς φαίνεται ὁ ἥλιος νὰ κάμῃ μίαν περιστροφὴν κύκλω τῆς γῆς· ἢ, διὰ τὴν ὁμιλήσω μετὰ ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν, καθ' ὅσον ἡ γῆ κάμῃ μίαν περιστροφὴν κύκλω τοῦ ἰδίου τῆς ἄξονος, εἰς τὴν ἐτήσιον αὐτῆς περὶ τὸν ἥλιον κίνησιν.

Διάφοροι ἐστάθησαν εἰς διάφορα ἔθνη καὶ διαφόρους αἰῶνας οἱ τρόποι τοῦ λογαριάζειν τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Σύρους, Βαβυλωνίους, Πέρσας, καὶ Ἰνδοὺς, ἡ ἡμέρα ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ Γάλλοι, ἤρχιζαν τὰς ἰδικὰς των εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τὸν ὁποῖον τρόπον ἀκολουθοῦν ἔτι οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Ἀουστριακοὶ, οἱ Βοεμιοὶ, οἱ Σιλέσιοι, οἱ Ἰταλοὶ, καὶ οἱ Σῖναι. Τῆς Ἰταλίας οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι ἐλογαριάζαν τὴν ἡμέραν αὐτῶν ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον, τὴν ὁποῖαν μέθοδον μεταχειρίζονται τὴν σήμερον ὄλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, πλην τῶν ἀνωτέρω. Οἱ Μωαμεθανοὶ μετροῦν ἀπὸ κνέφας εἰς κνέφας· οἱ δὲ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι ἀπὸ μεσημέριον εἰς μεσημέριον.—τὸν ὁποῖον τρόπον ἠκολούθησαν πάντοτε ἢ ἀκολουθεῖν μέχρι τῆς σήμερον οἱ ἀστρονόμοι· ἐπειδὴ ἡ στιγμή αὕτη τοῦ χρόνου δύναται νὰ εὐρεθῇ μετὰ πλειοτέραν ἀκρίβειαν παρ' ὁποιαδήποτε ἄλλην.

ΠΟΤΕ, πρὶν καταβῆς εἰς τὸν τάφον, μὴ περιμένης ἐπαινον χωρὶς φθόνον. Αἱ τιμαί, ὅσαι ἀποδίδονται εἰς τοὺς περιλειπῆς νεκροὺς, εἶναι ἀμικτοὶ μετὰ φθόνον· διότι οἱ ζῶντες ἐλεοῦν τοὺς τεθνηκότας· ἐλεος δὲ καὶ φθόνος, ὡς ἔλαιον καὶ ὄξείδιον, οὐδέποτε σμίγουν.

ΤΑ μεγάλα ἢ δεινὰ κακὰ δὲν ὁμοιάζουν τοὺς κερανοὺς, τοὺς σεισμοὺς, τοὺς κατακλυσμοὺς, ἢ τὰς αἰφνιδίως ἐφόδους τῶν ληστῶν· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὰς πυρκαϊὰς, αἱ ὁποῖαι ἐξολοθρεύουν πόλεις ὀλοκλήρους, ἂν δὲν προφθάσῃ νὰ κατασβέσῃς παράπαντα τοὺς πολλὰ μικροὺς σπινθηράς, ὅθεν ἀρχίζουσιν αἱ πλειότεραι.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΜΗ ζητῆς συμβουλὴν, ἐὰν μελετᾷς νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσῃς.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.

Αν και διά τὸ μέγεθος καὶ τὸ φαινόμενον αὐτοῦ λογίζεται ὁ Φοινικόπτερος ἐν ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα ἐνυδρὰ πτηνὰ, εἶναι, μ' ὄλον τῆτο, ἀτελῶς ἐγνωσμένος ὡς πρὸς τὰς ἕξεις ἢ τὰ ἦδη αὐτῆ. Μὲ σῶμα μικρότερον παρὰ τὸ τῆ πελαργῆ, ἔχει τὸν λαιμὸν καὶ τὰ μηρία πολὺ μακρότερα, καὶ τρώντι εἰς κἀνὲν ἄλλο πτηνὸν δὲν ὑπάρχουν ταῦτα τόσον ἀσυμμέτρως μακρὰ. Τὸ μήκος αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ῥάμφους ἕως τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς, εἶναι συνήθως σχεδὸν δύο πηχῶν· ἀλλ' ἕως τὸ ἄκρον τῶν ὀνύχων, ὑπερβαίνει κάποτε δύο πῆχεις καὶ δύο τρίτα τοῦ πῆχεως. Κεφαλὴν ἔχει μικρὰν καὶ στρογγύλην, μὲ ῥάμφος πολλὰ μέγαν καὶ παράξενον, τὸ σχῆμα τοῦ ὁποίου κάλλιον δύναται τις νὰ καταλάβῃ παρὰ τῆρων τὴν εἰκόνα, παρ' ἕξ ὁποιασδήποτε περιγραφῆς. Ὁ λαιμὸς εἶναι λεπτὸς ἢ μακρότατος· ἡ δὲ γλῶσσα μεγάλη καὶ σαρκίνη, πληροῦσα τὴν κοιλότητα τοῦ ῥάμφους. Τὸ χρῶμα δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ εἰς τοὺς νεοσσούς καὶ εἰς τοὺς ἡλικιωμένους. Κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔτος εἶναι, ὡς ἐπιτοπλείστον, λευκόφαιον· κατὰ τὸ δεύτερον, γίνεται κόκκινον ἢ ῥόδιον εἰς πολλὰ μέρη· κατὰ δὲ τὸ τρίτον, ὅτε πλέον ἡλικιοῦται τὸ πτηνόν, κυριεῖ πανταχοῦ βαθύ τι πορφυροῦν χρῶμα, ἐκτὸς εἰς τὰ ἐπὶ τῶν πτερυγῶν κορυφία, τὰ ὅποια εἶναι μαῦρα. Τὸ ῥάμφος εἶναι κίτρινον μὲν ἕως τὴν καμπυλότητα· μαῦρον δ' ἐκείθεν ἕως τὸ ἄκρον· οἱ πόδες εἶναι μελάγχροιστοι.

Οἱ Φοινικόπτεροι ἐκτείνονται καθ' ὅλας τὰς θερμότερας χώρας καὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου. Εἰς τὴν Εὐρώπην φαίνονται σπανίως. Μόνον ποτὲ δὲν εὐρίσκονται, ἀλλὰ ζοῦν καὶ μετοικοῦν ἀγέληδόν, ἐρήμους παραλίας ἢ ἀλυγρά ἔλη συχνάζοντες. Εἶναι δὲ ὑπερβολικὰ δειλοὶ καὶ ἀγρυπνοὶ. Ὅταν ὀπαρέθωσι, δὲν ἀπομακρύνονται ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἀλλ' εἶναι τεχνικῶς κατὰ σειράς διατεταγμένοι, στρατεύμα ὁμοιάζοντες μακρόθεν· ὡς ἄλλα δὲ τῶν ἀγελαίων πτηνῶν, μεταχειρίζονται τινὰς ὡς φύλακας διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐπιλοίπων. Οἱ φύλακες οὗτοι γνωστοποιοῦν τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον διὰ τρανῆς τινὸς φωνῆς ὡς σάλπιγγος, τὴν ὁποίαν ἀκούουσα ἡ ἀγέλη φεύγει πάραυτα. Ἐνῶ δὲ πετῶν, φυλάτταν τάξιν ὁμοίαν τῆς τῶν γεράνων.

Τοῦ Φοινικόπτερου ἡ τροφή συγκείται ἀπὸ μαλάκια, ἰχθύων αὐγά, ἢ ἔντομα. Κοιμώμενος, στέκει ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός, ἀνασυρμένον ἔχων τὸν ἄλλον πλησίον τοῦ σώματος, μὲ τὴν κεφαλὴν βαλμένην ὑπὸ τὴν πτέρυγα, τὴν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου στέκει. Περὶ δὲ τῶν φωλεῶν των, λέγεται ὅτι κατασκευάζουν

αὐτὰς εἰς τὰ ἔλη, ἔπου εὐρίσκων ἀφθόνως ἰξώδη τινὰ πηλόν, τὸν ὁποῖον συσσωρεύοντες μὲ τοὺς ὀνύχους, κάμνουν λοφίδια, δύο τρίτα τοῦ πῆχεως φαινόμενα ὑπεράνω τοῦ ὕδατος. Τὴν μὲν βάσιν αὐτῶν κατασκευάζουν πλατεῖαν, στενόνουν δὲ βαθμηδὸν τὸ οικοδόμημα μέχρι τῆς κορυφῆς, ὅπου ἀφίνουν μικρὰν τινὰ κοιλότητα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν αὐγῶν. Εἰς τὸ διάστημα δὲ τοῦ ἐπωασμοῦ, στέκων ὄρθιοι, ὄχι ὑπὲρ τῆς κορυφῆς, ἀλλὰ πολλὰ πλησίον αὐτῆς, τοὺς πόδας ἔχοντες ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς τὰ ὕδατα, στηριζόμενοι δὲ ἐπὶ τοῦ λοφιδίου, καὶ σκεπάζοντες τὴν φωλεάν μὲ τὴν οὐρὰν των.

Περὶ τῆς σαρκὸς τοῦ πτηνοῦ τοῦτου ὁμιλοῦν διάφορος διάφοροι περιηγηταί. Ἄλλοι μὲν ὑπολήπτονται αὐτὴν μεγάλως, παριστάνοντες τὴν τῶν νεογνῶν μάλιστα ὡς ἴσην μὲ τὴν τῆς πέρδικος· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι εἶναι πολὺ ἀδιάφορος. Τὰ πτερά τοῦ Φοινικόπτερου εἶναι λεπτότατα, ἢ χρησιμεῖον ὄχι ὀλιγώτερον παρὰ τὰ τοῦ κύκνου. Εἰς τὴν Σαρδινίαν κατασκευάζουν ἀπὸ τὸ κόκκαλον τοῦ μηροῦ του αὐτὸν τινὰ, ὃ ἦχος τοῦ ὁποίου λέγεται ὡραιότατος. Οἱ Φοινικόπτεροι ἡμερόνουνται μὲν εἰς τόπους τινὰς· πλὴν δὲν ὑπομένουν τὸ ψύχος, ἢ σπανίως μακροήμερεῖν, βαθμηδὸν χάνοντες τὸ χρῶμα, τὸ κρέας, ἢ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν· ἢ ἀποθνήσκοντες πιθανῶς δι' ἔλλειψιν τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν τόσον πλουσιοπαρόχως εὐρίσκουν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν.

Εἶπαμεν ἤδη, ὅτι κοπάδιον βοσκομένων Φοινικόπτερον ὁμοιάζει τάγμα στρατιωτῶν· εἰς ἐπιβεβαίωσιν δὲ ἱστοροῦμεν τὸ ἐφεξῆς ἀνέκδοτον.— Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, ἐνῶ οἱ Ἄγγλοι ἐπεριμένοντο νὰ κάμωσιν ἀπόβασιν εἰς τὸν Ἄγιον Δομίνικον, Μαῦρος τις, ἰδὼν ἀπὸ μακρὰν, πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἐκτεταμένην Φοινικόπτερον σειράν, ἐμεγάλυνεν ἀμέσως αὐτοὺς εἰς Ἄγγλικὸν στρατεύμα.— τοὺς μακροὺς αὐτῶν τραχήλους ἐξέλαβεν ἀντὶ πυροβόλων ὀπλων, καὶ τὰ πορφυρᾶ πτερά των ἀντὶ τῆς κοκκίνης στολῆς τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν. Ὁ δυστυχῆς λοιπὸν ἐξεκίνησε πρὸς τὸ φρούριον, τρέχων εἰς τοὺς δρόμους, καὶ ἀναβοῶν ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἦλθον. Τὸ καινὸν διεδόθη καθ' ἅλην τὴν πόλιν· ὁ φρούραρχος πάραυτα ἐσάλπιγγεν, ἐδιπλασίασε τοὺς φύλακας, ἢ ἐξαπέστειλε τάγματι νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ περὶ τοῦ ἐχθροῦ· μετ' ὀλίγον ὁμῶς ἐγνώρισεν, διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τα, ὅτι ὁ στρατὸς δὲν ἦτα παρὰ κοπάδιον κοκκίνων Φοινικόπτερον, καὶ οἱ πεμφθέντες στρατιῶται ταχέως ἐβάδισαν ὀπίσω εἰς τὸ φρούριον, χαίροντες εἰς τὴν ἀκίνδυνον καὶ ἀναίμακτον αὐτῶν ἐκστρατείαν.

ΔΙΑ τῆς ἀναγνώσεως καταλαμβάνομεν ὅσα ἄνδρες σοφοὶ ἐπιμελῶς συγγράψαντες διέδωκαν εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ παρέπεμψαν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, πολὺτιμα καὶ κάλλιστα κειμήλια· χωρὶς δὲ ταύτης ἠθέλαμεν ἀγνοεῖν τὰ τῶν ἄλλων εὐρήματα ἢ νοήματα, καὶ ἠθέλαμεν μείνειν εἰς τὰς ἀπλᾶς ἡμῶν καὶ μονομερεῖς γνώσεις, ὅσας δι' ἰδίας ἡμῶν ἐπιπόνου καὶ ἐπιμελοῦς σκέψεως καὶ ἀσκήσεως ἀπεκτήσαμεν ὀλίγας καὶ ἀμυδράς. Ἄλλ' εἰς τὰ βιβλία εὐρίσκομεν θησαυροὺς πολυτίμους νέων ἰδεῶν, διδασκόμεθα νὰ ἀποβάλλωμεν τὰς ἀπάτας μας, καὶ μανθάνομεν ὀρθῶς καὶ ἀπταιστώσ ὅσα πρότερον τυχόν ἐννοοῦμεν ἐναντίως. Ἄγαθοὶ συγγραφεῖς καταβάλλουσι καὶ πόνον πολὺν καὶ χρόνον μακρὸν εἰς τὸ νὰ ἐκθέσωσιν ὅσα ἐδιδάχθησαν ἀπ' ἄλλους, ἢ εὖρηξαν ἐξ ἑαυτῶν, καὶ μᾶς χαρίζουσι λαμπρὰ καὶ ἐξεργασμένα φιλοπονήματα περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια οὔτε χρόνον οὔτε τρόπον ἴσως εἶχαμεν νὰ ἐξετάσωμεν καθ' ἑαυτοὺς.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ μὴ γίνεταί ματαία τῶν πολυτίμων τούτων κειμηλίων ἢ ἐξέτασις καὶ ἔρευνα, ἀνάγκη νὰ ἔχωσι μέθοδον τινὰ καὶ τάξιν οἱ ἀναγινώσκοντες· τὴν δὲ μέθοδον ταύτην περικλείομεν εἰς τοὺς ἐφεξῆς κανόνας.

α'. Ἐπειδὴ οἱ πρωτόπειροι δὲν ἐξεύρωσι τίνας εἶναι οἱ ἀριστοὶ συγγραφεῖς, πρέπει νὰ συμβουλεύονται εἰδήμονας ἄνδρας, οἵτινες θέλουσι τοὺς δεῖξιν τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ δὲν θέλουσι τοὺς ἀφήσειν νὰ χάσωσι τὸν καιρὸν εἰς ἀνάγνωσιν τῶν ἀχρήστων, ἢ ὀλίγης τιμῆς ἀξίων.

β'. Δὲν εἶναι καλὸν ν' ἀναγινώσῃ τις πολλὰ ταχέως καὶ κατεσπευσμένως, οὐδὲ πολὺ μέρος τοῦ συγγράμματος εἰς ὀλίγον καιρὸν, χωρὶς νὰ ἐξετάξῃ, καὶ νὰ ἀνευρίσῃ κατὰ βάθος τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀναγνώσματος, νὰ ὠφεληταί ἀπ' αὐτὴν, ὅσον πρέπει, καὶ νὰ διατάσῃ ὀρθῶς τὰ ἀναγνωσθέντα· μέτρον δὲ ἀναγνώσεως εἰς καθένα πρέπει νὰ ᾖ τὸ νοῦς του ἢ δεκτικότης· καὶ παράδειγμα τούτου προσφρεστάτον πρέπει νὰ ᾖ τὸ στόμαχος, εἰς τὸν ὅποτον οἱ φρονίμως καὶ εὐτάκτως διαιτῶμενοι ἐνθέτουσιν ὅσα εὐκόλως χωνεύει βρώματα, ἀπεχόμενοι ἀπὸ τὴν ἀμετρίαν.

γ'. Χρηστὰ καὶ ἀξιόλογα βιβλία πρέπει νὰ διαβάζονται συχνάκις. Κατὰ πρῶτον ἐμπορεῖ ὁ ἀναγνώστης νὰ διαβάσῃ βιβλίον χρηστὸν ἐπιπολαίως, διὰ νὰ συλλάβῃ γενικὴν τινὰ τῶν γραφομένων ἔννοιαν· τὴν δευτέραν φοράν πρέπει νὰ τὸ ἀναγνῶσῃ βραδέως καὶ προσεκτικῶς· πρὸ λόγου καὶ εἰσαγωγικὸς λόγος δὲν πρέπει νὰ παραδράμῃ, διὰ νὰ πληροφορηθῇ τὴν διάταξιν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ συγγραφέως.

δ'. Ἐὰν ᾖ ἐπιστημονικῆς ὕλης περιεκτικὸν τὸ βιβλίον, πρέπει εἰς πᾶν θεῶρημα καὶ εἰς πᾶσαν πρότασιν νὰ χρονοτριβῇ, ἕωσού νὰ πληροφορηθῇ ἐντελῶς τὰ λεγόμενα· ἀπαντήσας δὲ τὴν, τὸ ὅποτον δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ μετὰ πολλὴν σκέψιν καὶ προσοχὴν, ἄς τὸ σημειώσῃ, καὶ ἄς ἀναβάλῃ δι' ἄλλον καιρὸν τὴν θεωρίαν τῆς· διότι πολλάκις ὁ νῆς εὐρίσκειται ἑαυτῷ νοητικώτερος, καὶ ὅ,τι τῶρα δὲν καταλαμβάνει, ἐμπορεῖ εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ἄλλην ὥραν· ἀλλ' ἐὰν πολλάκις συναντήσῃ τὴν αὐτὴν δυσκολίαν, πρέπει νὰ προσρῆξῃ εὐκρινῶς εἰς ἄλλου βοήθειαν, καὶ νὰ ζητήσῃ τοῦ λεγομένου τὴν ἐξηγήσιν, χωρὶς νὰ συσταλθῇ, ἢ μικροπρεπέστατα νὰ ἐντραπῇ, διότι βοηθεῖται ἀπ' ἄλλον τσαντίον μάλιστα, νὰ αἰσχύνηται πρέπει ὅσοι, δυνάμενοι νὰ βοηθηθῶσιν ἀπ' ἄλλους, προκρίνουσι νὰ πλανῶνται εἰς τὴν ἄγνοιαν δι' ἀλαζονικὴν τῶν διάθεσιν.

ε'. Ὁφελιμώτατον εἶναι νὰ γράφῃ τις περιλήψιν τῶν ἀξιολογώτερον τῆς βίβλου· διότι μὲ τούτο τὸ μέσον καθαρίζονται καὶ λαμπρύνονται τοῦ ἀναγνώστου αἱ ἰδέαι· ὅ,τι δὲν ἐκατάλαβεν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ψιλὴν ἀνάγνωσιν, ἐμπορεῖ καὶ τούτο νὰ καταλάβῃ πλειότερον, ἐνῶ ἀγωνίζεται νὰ τὸ γράψῃ.

ς'. Νὰ ἀναγινώσῃ τοὺς συγγραφεῖς ἀπαθῶς, χωρὶς φιλίαν, ἢ ἔχθραν κατ' αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ τοὺς κρίνῃ, μηδὲ νὰ τοὺς κατακρίνῃ, χωρὶς νὰ εὖρη τοὺς ἀπαιτούμενους λόγους μὲ μεγάλην προσοχὴν.

ζ'. Μεταβολὴ τῶν ἀναγνώσεων εἶναι ἀναγκαία. Μετὰ σπουδαίας καὶ σοβαρᾶς ἀναγνώσεως, πρέπει ν' ἀνοίγῃ τις καὶ βιβλία χαρίεντα, διὰ νὰ ἐλαφρύνεται ἀπὸ τὸ βάρος, καὶ νὰ ἐνδυναμόνεται εἰς νέων κόπων μελέτης σπυδαίας βάστασιν. —ΚΟΥΜΑΣ.

ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΑἴΓΝΟΙΑ.— Ὁ πεπαιδευμένος ζῆ αἰωνίως μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ κοινοστὸς τὰ μέλη του ὑποκάτω τοῦ τάφου. Ἄλλ' ὁ ἀπαιδευτός, καὶ ἐνῶ ἀκόμη περιπατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ἀποθαμμένος· συναριθμεῖται μετὰ τῶν ζώντων, καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει.

ΜΑΘΗΜΑ καὶ τούτο ἀναγκαῖον εἰς τοὺς γονεῖς, ὅσοι φροντίζουν τὴν σωτηρίαν τῶν ἰδίων τέκνων, νὰ τὰ παραδίδωσιν εἰς τοιοῦτους διδασκάλους, ὁποῖων ὄχι μόνον νὰ θαυμάζωσι τὴν σοφίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ διψῶσι τὴν ἀγάπην, καὶ νὰ τρέμωσι τὴν καταφρόνησιν. —ΚΟΡΑΗΣ.

Τοῦ πολυλόγου τὴν συμβουλὴν ἀκούουν ὀλίγοι.

ΠΡΟΔΙΚΟΥ ΜΥΘΟΣ.

Ηρακλῆς, Ἄρετῆ, καὶ Κακία.

ΟΤΕ μετέβαινον ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὴν παιδικὴν εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτεξούσιοι γινόμενοι πλέον οἱ νέοι φανερόνουν εἴτε τῆς ἀρετῆς εἴτε τῆς κακίας τὸν δρόμον μέλλουν ν' ἀκολουθήσωσιν, ἐκβῆκεν ἕξω εἰς μοναξίαν καὶ ἐκάθητο, ἀπορῶν ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο δρόμους νὰ ἐκλέξῃ.

Ἐφάνησαν δὲ τότε πλησιάζουσαι πρὸς αὐτὸν δύο μεγάλαι γυναῖκες, ἡ μὲν, ὠραία καὶ φυσικὰ ἐλευθέριος, στολισμένη μὲ καθαρότητα κατὰ τὸ σῶμα, μὲ σεμνότητα κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ σωφροσύνην κατὰ τὸ σχῆμα, καὶ μὲ λευκὴν ἐνδυμασίαν· ἡ δὲ, θραυμένη εἰς πολυσαρκίαν καὶ μαλακότητα, καὶ στολισμένη κατὰ μὲν τὸ χρῶμα, ὥστε νὰ φαίνεται λευκότερα καὶ ἐρυθροτέρα παρ' ὅσον ἀληθῶς ἦτο, κατὰ δὲ τὸ σχῆμα, ὥστε νὰ νομίζεται ὀρθότερα παρὰ τὸ φυσικόν· εἶχε δὲ τὰ ὀμμάτια ἀναπεπταμένα, καὶ ἐφόρει ἐνδυμασίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ὠραιότης δύναται κατ' ἐξαιρέτην νὰ λάμπῃ· ἐκύτταξε δ' ἑαυτὴν συχνά, καὶ παρετήρει ἐὰν τὴν βλέπῃ καὶ τις ἄλλος, καὶ πολλάκις ἐρόιπτε τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν ἰδίαν σκιάν τῆς.

Ἄφου δ' ἐφθασαν σιμώτερα, ἡ μὲν πρῶτον εἰρημνῆ ἐπρόβαινε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἡ δ' ἄλλη, θέλουσα νὰ προφθάσῃ, ἔτρεξε πρὸς τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν εἶπε·

ΚΑΚΙΑ. Ὡ Ἡρακλῆς, σὲ βλέπω ἀποροῦντα ποῖαν ὁδὸν τοῦ βίου νὰ ἐκλέξῃς. Ἐξέφυγε λοιπὸν ὅτι, ἐὰν κάμῃς φίλην ἐμὲ, θέλω σὲ ὀδηγήσειν εἰς τὸν εὐκολώτατον καὶ ἡδονικώτατον δρόμον, ὥστε ἀπὸ μὲν τὰ εὐάρεστα κἀνὲν νὰ μὴ στερηθῆσαι, ἀπὸ δὲ τὰ δυσάρεστα νὰ ζῆσῃς πάντῃ ἀμέτοχος. Διότι πρῶτον μὲν, ἐλεύθερος ἀπὸ τῆς ὀχληρᾶς μερίμνας καὶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου, θέλεις μόνον φροντίζειν πού νὰ εὖρης νόστιμα φαγοπότια, ἢ τί νὰ ἴδῃς, ν' ἀκούσῃς, ἢ νὰ ὀσφρανθῆς τερπνόν, καὶ πῶς νὰ κοιμᾶσαι μαλακώτατα. Περὶ δὲ τῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων θέλεις ἀπολαμβάνειν τῶσαύτας ἡδονάς, μὴ φοβηθῆς ὅτι ποτὲ θέλω σὲ ἀναγκάσειν νὰ τὰ προμηθεύσῃς κοπιάζων καὶ ταλαιπωρούμενος· ἀλλὰ θέλεις χαίρεσθαι ἀργὸς τῶν ἐργαζομένων τοὺς κόπους, ἀπὸ τίποτε μὴ ἀπέχων, τὸ ὅποτον ἐμπορεῖ κατὰ τι νὰ σὲ ὠφελήσῃ. Τοιαύτην ἐξουσίαν δίδω ἐγὼ πάντοτε εἰς τοὺς ὀπαδοὺς μου.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, ὦ γύναι;

ΚΑΚΙΑ. Ἀπὸ μὲν τοὺς φίλους μου Εὐδαιμονία· ἀπὸ δὲ τοὺς ἐχθροὺς μου Κακία.

Εἰς τὸ μεταξὺ τῆτο πλησιάσασα καὶ ἡ ἄλλη γυνή, εἶπεν· Ἡθρα καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ, ὦ Ἡρακλῆς,

ὄχι ὅμως σκοπεύσα νὰ σὲ ἀπατήσω μὲ προοίμια λόγου ἡδονικά, ἀλλὰ νὰ σὲ διηγηθῶ μὲ εὐκρινῆσαν τίνι τρόπῳ διέταξεν ἅπαντα ἡ Θεότης. Ἄκουσε λοιπὸν. Κἀνὲν ἀγαθὸν καὶ καλὸν δὲν δίδεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς ἐπιμέλειαν καὶ κόπον· ἀλλ' ἐὰν θέλῃς ν' ἀγαπᾶσαι ἀπὸ τοὺς φίλους, πρέπει νὰ εὐεγοηθῆς τοὺς φίλους· ἐὰν ἐπιθυμῆς νὰ τιμᾶσαι ἀπὸ τινὰ πόλιν, πρέπει νὰ ὠφελῆς τὴν πόλιν· ἐὰν θέλῃς νὰ θαυμάζεσαι δι' ἀρετὴν ἀπ' ὀλην τὴν Ἑλλάδα, χρεῖα νὰ εὐεγοηθῆς τὴν Ἑλλάδα· ἐὰν ἀπαιτῆς νὰ σὲ δίδῃ ἡ γῆ καρποὺς πλουσιοπαρόχως, ἀνάγκη πᾶσα νὰ καλλιεργῆς τὴν γῆν· ἐὰν ζητῆς ἀπὸ βοσκήματα νὰ πλουτήσῃς, χρεωστῆς νὰ ἐπιμελῆσαι τὰ βοσκήματα· καὶ, τέλος, ἐὰν θέλῃς νὰ γένῃς δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα, χρεῖα νὰ γυμνάξῃς αὐτὸ μὲ κόπος καὶ ἰδρωτάς.

ΚΑΚΙΑ. Καταλαμβάνεις, ὦ Ἡρακλῆς, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη σ' ἐρημνεύει πολὺ δυσκόλον καὶ μακροὺν δρόμον εἰς τὰς εὐφροσύνας; ἀλλ' ἐγὼ δι' εὐκόλου καὶ συντόμου δρόμου θέλω σὲ φέρειν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.

ἌΡΕΤΗ. Ὡ τρισαθλία! καὶ τί καλὸν ἔχεις σὺ; ἢ τί ἡδονικὸν γνωρίζεις, μὴ θέλουσα διὰ ταῦτα νὰ πράττῃς τίποτε; ἢ ὅποια οὐδὲ τῶν ἡδονικῶν τὴν ἐπιθυμίαν περιμένεις, ἀλλὰ, πρὶν ἐπιθυμήσῃς, χορταίνεις ἀφ' ὄλα, τρώγῃς πρὶν πεινάσῃς, καὶ πίνουσα πρὶν διψήσῃς· καὶ, διὰ νὰ τρώγῃς μὲ ἡδονὴν, ἐφευρίσκεις μαγεῖρας, καὶ, διὰ νὰ πίνῃς μὲ ἡδονὴν, ετοιμάζεις κρασία πολυέθοδα, καὶ τὸ καλοκαίριον περιέρχεσαι ζητῶσα χιόνα· διὰ νὰ κοιμᾶσαι δὲ ἡδονικά, προετοιμάζεις στρώματα μαλακά, καὶ ἄλλα διάφορα· ἐπειδὴ σὺ ἐπιθυμῆς ὑπνον, ὄχι διότι κοπιάζεις, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχεις τί νὰ κάμῃς.

Μολονότι δὲ εἶσαι ἀθάνατος, σὲ βδελύσσεται μὲν ἡ Θεότης, σὲ καταφρονοῦν δὲ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι· καὶ οὔτε τὸ παρὰ πάντα γλυκύτετον ἀκουσμα, ἢ γουν ἰδικόν σου ἔπαινον, ἀκούεις, οὔτε τὸ ἀφ' ὄλα γλυκύτετον θέαμα βλέπεις· διότι δὲν ἴδες ἀκόμη ποτὲ κἀνὲν καλὸν ἔργον σε. Ποῖος δὲ ἠθέλε σὲ πιστεύσειν, ὅταν λέγῃς τίποτε; καὶ τίς ἠθέλε σὲ βοηθήσειν, ὅταν ἔχῃς τινὸς χρεῖαν; ἢ ποῖος φρονίμος ἠθέλε τολμήσειν νὰ ᾖ ἀπὸ τοὺς θιασώτας σου; οἵτινες, νέοι μὲν ὄντες, εἶναι ἀδύνατοι κατὰ τὰ σώματα, ἀφου δὲ γηράσωσι, κατασταίνονται ἀνόητοι κατὰ τὰς ψυχάς· ἀκοπιάστως μὲν παχεῖς εἰς τὴν νεότητά των τρεφόμενοι, κοπιαστικὰ δὲ κατάξῃροι εἰς τὸ γῆρας των διάγοντες· δι' ὅσα μὲν ἐπράξαν ἐντρέπομενοι, δι' ὅσα δὲ κάμουν βαρυνόμενοι· καὶ τὰ μὲν ἡδονικά κατὰ τὴν νεότητά των διατρέξαντες, τὰ δὲ δεινὰ εἰς τὸ γῆρας των ἀποταμιεύσαντες.

Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι ἀχώριστος ἔξ ἀπὸ τῆν Θεότητα καὶ ἀπὸ τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, καὶ χωρὶς ἐμὲ δὲν γίνεται κἀνὸν καλὸν ἔργον, οὔτε θεῖον, οὔτε ἀνθρώπινον. Μὲ τιμᾶ δὲ κατ' ἐξαίρετον καὶ ἡ Θεότης καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἰς ὅσους ἀρμόζει νὰ μὲ τιμῶσι· διότι εἶμαι ἀγαπητὴ συνεργὸς τῶν τεχνιτῶν, πιστὴ φύλαξ τῶν οἰκοκυρίων, εὐμενὴς παραστάτις τῶν ὑπηρετῶν, καλὴ συμβοηθὸς τῶν εἰς καιρὸν εἰρήνης κόπων, ἀσφαλὴς σύμμαχος τῶν εἰς καιρὸν πολέμου ἔργων, ἔξαιρετος σύντροφος τῆς φιλίας.

Ὑπάρχει δὲ εἰς τοὺς ἰδικούς μου φίλους γλυκεῖα ἔησυχος ἀπόλαυσις φαγητῶν ἔ ποτῶν, διότι ὑποφέρουν ἕωσθε τὰ ἐπιθυμήσωσιν· ὁ δὲ ὕπνος εἶναι εἰς αὐτοὺς γλυκύτερος παρὰ εἰς τοὺς ὀκνηροὺς· καὶ οὔτε, ὅταν τὸν ἀφίνωσι, λυποῦνται, οὔτε διὰ τοῦτον ἀμελοῦν νὰ κάμνωσι τὰ πρέποντα. Καὶ οἱ μὲν νέοι χαίρουν, ἐπαινούμενοι ἀπὸ τοὺς γέροντας, οἱ δὲ γέροντες ἀγάλλονται, τιμώμενοι ἀπὸ τοὺς νέους· καὶ τὰς μὲν παλαιὰς πράξεις των μ' εὐχαρίστησιν ἐνθυμοῦνται, καλῶς δὲ πράττοντες τὰς παρούσας, ἡδύονται· ὄντες ἐξ αἰτίας μου φίλοι τῆς Θεότητος, ἀγαπητοὶ εἰς τοὺς φίλους, καὶ τίμοι εἰς τὰς πατρίδας των. Ὄποταν δ' ἔλθῃ τὸ προωρισμένον τέλος τῆς ζωῆς των, δὲν ἀποθνήσκουσιν ἀτίμως λησμονούμενοι, ἀλλὰ μ' ἐνθύμησιν ὑμολογούμενοι διαπαντὸς ἀκμάζουσιν.

Εἰς ταῦτα, ὦ Ἡράκλειε, νιὲ καλῶν γονέων, ἀφοῦ κοπιᾷσης, ἐμπορεῖς ν' ἀποκτήσης τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἐκατοικούσεν εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Αἰγύπτου, διάγων ἐκεῖ βίον σκληρότατον ἔ ακριβέστατον, ὥστε δὲν τὸν ὁμοιάζε κανεὶς τοῦ καιροῦ ἐκείνου· εἰς αὐτὸν ἦλθε ποτὲ, —ιστορεῖ ἐπίσκοπός τις,— φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, λέγουσα· Ἄντωνιε, δὲν εἶσαι τόσον ἐντελής, ὅσον ὑποδηματοποιὸς τις, κατοικῶν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἀκούσας ὁ Ἀντώνιος τοῦτο, ἐσηκώθη πάραυτα, ἔλαβε τὴν βακτηρίαν του, ἔ ὠδοιπόρει, ἕως ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἤρθε τὸν ὑποδηματοποιόν. Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐξεπλάγη, ἰδὼν πατέρα τόσον σεβάσμιον νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν κατοικίαν του. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, Ἐλα, διηγήσου με ὅλην σὺ τὴν πολιτείαν, καὶ πῶς δαπανᾷς τὸν καιρὸν σου. Ἐκίριε, εἶπεν ὁ ὑποδηματοποιὸς, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, καλὰ ἔργα δὲν ἔχω ποσῶς, διότι ὁ βίος μου εἶναι ἀπλοῦστατος καὶ ταπεινόςτατος. Δὲν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ὑποδηματοποιός. Τὸ πρῶτ', ὅταν σηκωθῶ, προσεύχομαι διὰ ὅλην τὴν πόλιν,

εἰς τὴν ὁποίαν κατοικῶ, μάλιστα δὲ διὰ τοὺς γείτονας ἔ πτωχοὺς μου φίλους· ἔπειτα, καθίζω εἰς τὸ ἔργον μου, ὅπου ἐξοδεύω ὅλην τὴν ἡμέραν, προσπαθῶν ν' ἀποκτήσω τὰ πρὸς ζωὴν· φυλάττομαι δὲ ἀπὸ πᾶν ψεύδους, διότι δὲν μισῶ τίποτε ὅσον τὴν ἀπάτην· ὅθεν, ὅταν ὑποσχεθῶ τι, δὲν παραβαίνω τὸν λόγον μου, ἀλλὰ τὸν ἐκτελῶ ἀληθινά. Καὶ οὕτω περὶ τὸν καιρὸν μου πτωχικὰ μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου, τὰ ὅποια διδάσκω, καθόσον τὸ πνεῦμά μου μὲ συγχωρεῖ, νὰ φοβῶνται καὶ νὰ σέβονται τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι τῆς ἀληθῆς μὲ ζωῆς τὸ κεφάλαιον. Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην, —προσθέτει ὁ ἐπίσκοπος,— βλέπετε, πῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν τέχνην των, καὶ ζοῦν δικαίως, χωρὶς ψεύδους καὶ ἀπάτην. Ὁ Ἀντώνιος οὗτος ἦτο μέγας ἅγιος· πλὴν καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς εἶχεν ἴσῃν μὲ αὐτὸν ὑπόληψιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ἤγουν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν, ἀπαιτοῦνται ἀναγκαίως τὰ ἐξῆς.—πρῶτον, νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅτι εἶναι ταλαίπωρος καὶ πτωχὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὑπόκειται εἰς τὴν δικαίαν αὐτοῦ ὀργήν, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ δικαιωθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς δικαίας αὐτοῦ κρίσεως. Διὰ τοῦτο ὁ Πρόδρομος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Σωτῆρ, καὶ ὁ Ἀπόστολος αὐτοῦ Πέτρος, ἀρχίζουσιν τὸ κήρυγμα μὲ τὸν λόγον, Μετανοεῖτε. Δεύτερον, νὰ δεχθῇ ἀδιστακτικῶς τὴν διδασκαλίαν τῶν Προφητῶν ἔ τῶν Ἀποστόλων, ἔ νὰ πιστεύσῃ βεβαίως ὅτι ὁ κηρυχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ἰησοὺς Χριστὸς εἶναι ὁ Αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· καὶ εἰς τοῦτο ὑφίσταται ἐξαιρέτως ἡ οὐσία τῆς Εὐαγγελικῆς πίστεως, καθὼς περὶ τοῦτου πληρέστατα μαρτυροῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου· οὕτω λέγει (Ρωμ. γ'. 22), Ἀικαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστευοντας· τὸ αὐτὸ μαρτυρεῖται εἰς ὅλον τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον, καὶ εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας (β'. 16.), Ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου. Ἀὕτη ἡ πίστις ὀνομάζεται δικαιοσύνη πρὸς Θεόν, καθὼς δι' αὐτῆς δικαιεῖται ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἔ χωρὶς ἔργων νόμου, καθὼς διδάσκει ὁ Παῦλος (Ρωμ. ιά. 6). Ἐπειδὴ τίνι τρόπῳ δύναται τὰ ἀνθρώπινα ἔργα νὰ δικαιώσωσι τὸν ἄνθρωπον, ὅποταν οὗτος δὲν δύναται νὰ δικαιωθῇ, παρὰ ἀφοῦ πρῶτον ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι πταίστης καὶ τῆς θείας ὀργῆς ἄξιός; Εὐθύς ὁμῶς ἀφ' ἐκείνου ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς πίστεως,

χρεωστεῖ νὰ δείξῃ τὴν ἰδίαν πίστιν διὰ τῶν ἔργων, καὶ νὰ φυλάξῃ τὴν ἀποκτήθεισαν δικαιοσύνην διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν· διότι ἡ πίστις πρέπει νὰ ἦναι ἔ δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη· κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Μία τοιαύτη πίστις ὀνομάζεται ζῶσα πίστις· ἐπειδὴ ὁ σπινθὴρ τῆς ἀνυποκρίτου πίστεως ἀναζωπυροῦται μὲ τὴν συνεχῆ προκοπὴν εἰς τὴν ἀρετὴν. Ὅταν ὁμῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν ὁμολογήσῃ τὴν ἰδίαν ἀθλιότητα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μήτε θέσῃ ὅλην τὴν ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἢ δὲν διάγῃ ζωὴν Χριστιανικὴν, τοῦ τοιοῦτου ἡ πίστις εἶναι νεκρά, καθ' ὑπόκρισιν, καὶ ματαία.—Μητροπολίτης ΠΛΑΤΩΝ, μετὰφ. ΚΟΡΑΗ.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ.

ΕΝΩ ποτὲ συνεδειπνοῦσεν ὁ Κύρος μὲ τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ, ἐπρόβαλε τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν.—Ἄραγε, ὦ ἄνδρες, μᾶς ὁμοιάζουν οἱ κοινοὶ στρατιῶται εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἢ κατώτεροί μας εἶναι, διότι δὲν ἀνετρέφθησαν ὡς ἡμεῖς;— Ὅσον μὲν διὰ τὰ τοῦ πολέμου, ἀπεκρίθη ὁ Ὑστάσπης, δὲν ἔχω τι νὰ εἶπω· εἰς τὰς συναναστροφὰς ὁμῶς τινὲς αὐτῶν φαίνονται ἀπειρόκαλοι, καὶ, διὰ νὰ πληροφορηθῆτε, ἀκούσατε τί μὲ συνέβη. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ μᾶς ἔστειλεν ὁ Κυαζάρης κρέατα· ἦσαν δὲ τόσα, ὥστε νὰ λάβῃ καθεὶς στρατιώτης μου τρία κομμάτια ἢ καὶ πλεότερα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκαθίσαιμεν κυκλοειδῶς, ἐγύρισεν ὁ μάγειρος μίαν φορὰν τὰ κρέατα, ἀρχίσας ἀπὸ ἐμὲ, ὅστις ἐκαθήμεν εἰς τὸ ἐν ἄκρον· ὅτε δ' ἔφερε μέσα ἔ τὰ δεύτερα κρέατα, τὸν ἐπρόσταξα ν' ἀρχίσῃ τὴν περιφορὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον· τότε, φωνάξας τὶς ἀπὸ τοὺς καθήμενους εἰς τὸ μέσον, Ἄραγε, εἶπεν, ἡμεῖς ἀδικούμεθα, εἴαν κάμμιαν φορὰν δὲν ἀρχίσῃ καὶ ἀπὸ ἐδῶ. Ἀκούσας ἐγὼ τοῦτο, ἐδυσσαρεστήθην ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι λαμβάνει ὀλιγώτερον, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσα νὰ καθίσῃ πλησίον μου. Αὐτὸς δὲ ὑπήκυσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν μὲ ἄκραν εὐταξίαν. Ἄλλ' ὅτε τὰ περιφερόμενα κρέατα ἐφθασαν καὶ εἰς ἡμᾶς, εἶχαν ἀπομείνειν τὰ πλέον μικρὰ κομμάτια, ἐπειδὴ τὴν φορὰν ταύτην ἡμεῖς τελευταῖοι τοῦτο δὲ τὸν ἐκακοφάνη πολὺ, ὥστε, Ἄραγε, ἐφώνησε, νὰ προσκαλεσθῶ, ἔ νὰ τὶχῶ ἐδῶ τώρα! Ἄλλ' ἐγὼ, Μὴ σε μέλη, τὸν εἶπα, διότι μετ' ὀλίγον θέλει πάλιν ἀρχίσῃν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ τότε σὺ ἐμπορεῖς νὰ λάβῃς τὸ μέγιστον κομμάτιον. Ἐρχισε τέλος πάντων ὁ μάγειρος καὶ τὴν τρίτην περιφορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δεύτερος. Ὅτε ὁμῶς ἔλαβε καὶ ὁ τρίτος, νομίσας ὅτι ἐπῆρε

κομμάτιον μεγαλύτερον τοῦ ἰδικοῦ του, ἀφίνει κάτω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχε λάβειν, διὰ νὰ ἐπάρῃ ἄλλο. Ἄλλ' ὁ μάγειρος, στοχαζόμενος ὅτι αὐτὸς δὲν ἤθελε πλέον κρέας, ἀπεμακρύνθη περιφέρων, πρὶν ὁ καλὸς σου στρατιώτης προφθάσῃ νὰ λάβῃ. Τότε δ' ἐταράχθη καὶ ἠγανάκτησε τόσον πολὺ ὁ ἄθλιος, ὥστε μόλις ἤξευρε τί κάμνει ἢ τί λέγει, καὶ, τέλος, ἀνεποδογύρισε τὸ πινάκιόν του, γεμάτον ἀκόμη ἀπὸ ἔμβαμμα. Ἰδὼν τοῦτο ὁ πλησίον μας καθήμενος λοχαγὸς, ἐχειροκρότησε κ' ἐγάλα, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοί· ἐγὼ δ' ἐπροσποιούμην νὰ βήχω, μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα.

Ἀνέλαβεν ἔπειτα τὸν λόγον ἄλλος τις ταξιάρχος, καὶ εἶπε.— Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἠθέλησα, ὦ Κύρε, νὰ γυμνάσω τοὺς στρατιώτας τοῦ λόχου μου. Ἀφοῦ δὲ τοὺς ἔβαλα εἰς τάξιν, στήσας πρῶτον τὸν λοχαγὸν, νέον τινὰ ὀπίσω αὐτοῦ, ἔ τοὺς ἄλλους καθ' ἐξῆς, ἐστάθην ἐμπροσθεν, κντ-τάξιν τὸν λόχον· καὶ, ὅτε μ' ἐφάνη καιρὸς, διέταξα νὰ προχωρήσωσι, φωνάξας κατὰ τὸ σύνθημα, Ἐμπρός! Τότε ὁ καλὸς σου ἐκεῖνος νέος, τὸν ὁποῖον ἔβαλα δεύτερον, ἐπέρασεν ἐμπροσθεν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν πρῶτον τόπον. Ἐγὼ δὲ, ὡς τὸν ἶδα, Τί κάμνεις, ἄνθρωπε; τὸν εἶπα· κ' ἐκεῖνος μὲ ἀπεκρίθη, Ἐμπρός ἐπέρασα, ὡς σὺ ἐπρόσταξες. Ἄλλὰ, φίλε, τὸν εἶπα, ἐγὼ ἐπρόσταξα νὰ βαδίσετε ὅλοι ἐμπρός, ἔ ὄχι σὺ μόνος. Ἐκεῖνος δὲ, ἀκούσας τοῦτο, ἐστράφη πρὸς τοὺς λοχίτας, καὶ εἶπε, Δὲν ἀκούετε ὅτι προστάζει νὰ περάσετε ὅλοι ἐμπρός; καὶ παρευθὺς ὅλοι, προπεράσαντες τὸν λοχαγόν, ἤρχοντο πρὸς ἐμὲ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λοχαγὸς τοὺς ἐπρόσταξε νὰ γυρίσωσιν ὀπίσω, ἠγανάκτησαν, λέγοντες, Τίνος λοιπὸν ν' ἀκούωμεν; ὁ ἕνας λέγει ἐμπρός, καὶ ὁ ἄλλος ὀπίσω. Ἐγὼ δὲ ὑπέφερα ταῦτα μὲ πραότητα, καὶ, ἀφοῦ διέταξα πάλιν αὐτοὺς ἀπαρχῆς, τοὺς εἶπα νὰ μὴ προπερνώσι τοὺς ὄντας ἐμπροσθέν των, ἀλλὰ νὰ προσέχωσι ν' ἀκολουθῇ καθεὶς τὸν προηγούμενον αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ τις, μέλλον νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Περσίαν, ἦλθε νὰ τὸν δώσω μίαν ἐπιστολήν, ἐπρόσταξα τὸν λοχαγόν, ὅστις ἤξευρε ποῦ τὴν εἶχα βαλμένην, νὰ τρέξῃ εἰς τὴν σκηνήν, καὶ νὰ μὲ τὴν φέρῃ. Αὐτὸς λοιπὸν φυσικὰ ἔτρεχεν· ὁ δὲ καλὸς σου ἐκεῖνος νέος ἔτρεχε καὶ αὐτὸς κατόπιν του, ὀπλισμένος μὲ τὸν θώρακα καὶ τὴν μάχαιραν· ἰδόντες δὲ αὐτὸν, συνέτρεχαν καὶ οἱ λοιποὶ λοχίται, καὶ οὕτως ὑπέστρεψαν ὅλοι ὁμοῦ φερόντες με τὴν ἐπιστολήν. Τόσον εἰδήμονες τῶν πολεμικῶν καὶ τόσον νοήμονες εἶναι οἱ στρατιῶται σε, ὦ Κύρε. Οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ λοιπὸν ἐγάλασαν διὰ τὴν δορυφορίαν τῆς ἐπι-

στολής. Ὁ δὲ Κύριος χαμογελῶν, 'Θαυμασίως,' εἶπεν, 'ἔχομεν στρατιώτας· διότι ἄλλοι μὲν αὐτῶν μὲ ὀλίγον προσφάγιον γίνονται φίλοι· ἄλλοι δὲ τόσον εὐπειθεῖς εἶναι, ὥστε προθύμως ὑπακούουν, καὶ πρὶν ἀκόμη καταλάβωσι τὸ προσταττόμενον.' —ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἡ ΖΩΗ μᾶς πλανᾷ· ὁ δρόμος τῆς εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβόλους· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μᾶς συνοδεύει, διὰ τὰ ἐξομαλύνει τὰς δυσκολίας καὶ τραχύτητας τοῦ ταξιδίου. Ἡ δόξα μᾶς ὑποσχεταὶ μεγάλας ἡδονάς, ἀλλὰ δὲν εἶναι παρά ψευδῆ φῶτα, τὰ ὅποια μᾶς ἀπατοῦν καὶ μᾶς ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸν δρόμον· εἴν δὲν φροντίζετε διὰ τὰς μεγαλειότητας καὶ ὑπερηφανίας τοῦ βίου, θέλετε ἀποφύγειν μεγάλους κόπους καὶ πολλὰς ἀνησυχίας. Ὅστις ἔχει θάρρος νὰ τρεῖξῃ κατόπιν τῆς δόξης, ἐμπορεῖ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του· ἀλλ' ἔχετε εἰς τὸν νῆν σας πάντοτε, ὅτι πολλὰκις οἱ σκοποὶ μας, οἱ πόθοι μας, αἱ προσπάθειαι μας, ἀποβαίνουν ὅλα μάταια· εἶναι ὡς οἱ λεπτοὶ ἐκεῖνοι ἀτμοὶ, οἱ ὅποιοι συσσωρεύονται ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ, ὡς φανῇ ὁ ἥλιος, διαλύονται καὶ χάνονται.

Ὡ φίλοι μου, τί ἀκατανόητον πρᾶγμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος! ὅποια ἐνωσις παθῶν μωρῶν, καὶ σκέψεων πάλιν τόσον σοφῶν! ζῶη τόσον σύντομος, ἔ σκοποὶ τόσον ἐκτεταμένοι! τόσαι γνώσεις σχεδὸν ἀνωφελῶν πραγμάτων, ἔ ἀληθῆς ἀγνοία τῶν ὅσα τον συμφέρουν! μὲ τόσον στοχασμὸν, τόσον προβλεπτικὸν, τόσην ἐπιμονὴν εἰς τὸ νὰ ἐξετάξῃ τὰ ἀποστήματα καὶ τὰς ιδιότητας τῶν ἀπωτάτων σωμάτων, καὶ ὁμως μὲ τόσην ἀδυναμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του! Τέλος, μὲ τόσον ἀπληστον ἐπιθυμίαν τῆς εὐδαιμονίας, ἔ μὲ τόσα ὀλίγα μέσα ἔ φῶτα διὰ νὰ κατασταθῇ εὐδαίμων! Φίλοι μου, βλέπω ὅτι σβύνεται ἡ λαμπὰς τῆς ζωῆς μὲ εἰς τὴν στιγμήν, ὅτε ἤρξις νὰ μανθάνω καὶ νὰ μορφῶνω τὸ λογικὸν μου. —ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΝΑΤΡΟΦΗ τῶν κορασίων ἐκτελεῖται κακῶς, ἢ παραμελεῖται διόλου, ἂν καὶ ἦναι ὄχι ὀλιγώτερον ἀξία προσοχῆς ἀπὸ τὴν τῶν ἀρρένων. Ὡς μέλλοντα μίαν ἡμέραν νὰ κατασταθῶσιν οἰκοκύριαι, νὰ οἰκονομῶσιν οἰκίαν, θέλουν διοικεῖν δούλους, θέλουν ἔχειν ἄνδρα διὰ νὰ καταστήσωσιν εὐτυχῆ, καὶ παῖδας νὰ ἀναθρέψωσιν.

Αἱ οἰκίαι, τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν, δὲν ὑποστηρίζονται τάχα

ἢ δὲν ἀφανίζονται, δὲν ἀνεγείρονται ἢ δὲν καταστρέφονται, ἀπ' αὐτάς; Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων δὲν εἶναι ἔργον αὐτῶν; Εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τούτων δὲν ἀκολουθοῦν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις; Ὅποιας προφυλάξεις λαμβάνομεν διὰ νὰ αὐξήσωμεν ἢ νὰ διατηρήσωμεν τὴν περιουσίαν μας, ἢ τις δὲν χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς κάμμιαν ἀξιοσύνην ἢ προτέρημα! Διὰ τί νὰ μὴ λαμβάνωμεν ἐπίσης προφυλάξιν, διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὰ κοράσια καλὴν ἀνατροφήν, ὥστε νὰ στολίσωμεν αὐτὰ μὲ τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρετάς;

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων στοχάζονται, ὅτι τὰ κοράσια δὲν πρέπει νὰ μανθάνωσι πολλά· 'δὲν πρέπει,' λέγουσιν, 'νὰ γίνωσι σοφαὶ γυναῖκες· αἱ ἐπιστήμαι τὰς ἀποκαθιστῶσι ματαιόφρονας καὶ ὑψηλόφρονας· ἀρκεῖ εἰς αὐτὰ νὰ μάθωσι πῶς νὰ διοικῶσι μίαν ἡμέραν τὰ τῆς οἰκίας, καὶ νὰ ὑπακούωσι τυφλῶς εἰς τοὺς ἄνδρας των. Ἡ φύσις τὰς ἐπροίκισε μὲ τὴν φιλοπονίαν, καθαρότητα, ἔ οικονομίαν, διὰ νὰ τὰς ἀπασχολῇ ἡσύχως εἰς τὰ οἰκιακά· εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ περιορίζονται, καὶ νὰ μὴ προχωρῶσι περαιτέρω.'

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι πρέπει νὰ φοβώμεθα μὴ κάμωμεν τὰς γυναῖκας ἡμιμαθεῖς ἢ ἀξιογελάστους σοφάς· ἀλλ' ἐπειτα τάχα ὅτι πρέπει νὰ ἀνατρέφονται εἰς τὴν παντελῆ ἀμάθειαν, καὶ νὰ περιορίζονται εἰς μόνον τὰ οἰκιακά πράγματα; Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχη τὴν σύντροφόν του ὡς δούλην; Πρέπει νὰ ἦναι στερημένος, συζῶν μετ' αὐτῆς, ἀπὸ τὸ καλῆτερον τῆς κοινωνίας φέλητρον; Διὰ νὰ τὴν καταδουλόνη καλῆτερα, πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τοῦ ν' ἀκούῃ, καὶ νὰ γνωρίξῃ τίποτε; Θέλει νὰ ἔχη ἐν ἀληθῆς αὐτόματον ἢ ἀνδρόποδον; Ὁχι, ἀναμφιβόλως, οὕτω δὲν εἶπεν ἡ φύσις, ἢ τις χορηγεῖ εἰς τὰς γυναῖκας πνεῦμα τόσον εὐάρεστον ἔ λεπτόν· ἐξ ἐναντίας, αὐτὴ τὰς θέλει νὰ συλλογίζονται, νὰ κρίνωσι, νὰ ἀγαπῶσι, νὰ γνωρίζωσι, νὰ καλλιεργῶσι τὸ πνεῦμά των, καλλωπίζουσαι τὴν μορφήν των. Εἶναι τφόντι ἀπρεπον νὰ τὰς ὑποχρεῶμεν νὰ σπιδάζωσι μαθήματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς αὐτάς, τὰ ὅποια ἤθελαν εἰσθαι μᾶλλον ἐπιβλαβῆ παρά ὠφέλιμα· ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλος σκοπέλος, ἴσως ἐπι μᾶλλον ἐπικίνδυνος, τὸν ὅποιον πρέπει ὄχι ὀλιγώτερον ν' ἀποφεύγωμεν· ἤρουν, ἢ παντελῆς ἀμάθεια, ἢ ἑλλειψίς τῶν γνώσεων, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖαι, ἢ δύνανται νὰ προσενηθώσιν εἰς αὐτάς τιμὴν, καὶ νὰ στολίωσι, χωρὶς νὰ βλάψωσι, τὸ πνεῦμά των.

Μένον ἀμαθῆς καὶ συνειθίζον εἰς τὴν ὀκνηρίαν ἐν κοράσιον, παραδίεται εἰς τὸν ἐξωθεν στολισμὸν, καὶ ὁ στολισμὸς οὗτος, ὅστις εἶναι ἀδυναμία ψυχῆς, εἶναι, πηρὴ ἀνεξάντλητος ἐνοχλήσιον. Ἡ ἀδιακόπως ἀποπλανημένη

φαντασία του δι' ἑλλειψιν ὑγιούς τροφῆς δὲν ἔχει κάμμιαν σταθερότητα· ἡ περιέργειά του εσφύεται μὲ θεομότητα περὶ τὰ μάταια, ἀνωφελῆ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιβλαβῆ ἀντικείμενα· δὲν ἐπιθυμεῖ εἰμὴ διασκέδασεις, χορρὺς, ἔ θεάματα, τὰ ὅποια τοῦ διασκέδάζουν τὴν ἄνοιαν, καὶ τοῦ

προξενοῦν βαθμηδὸν τὴν διαφθοράν.—Εἶναι λοιπὸν παραλογισμὸς ἀντικρὺς τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ μὲν παρημελημένον ἔ ἀπαίδευτον τὸ ὠραῖον φύλον, εἰς τὸ ὅποιον ἀφιερῶται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.—**II. ΖΩΝΤΑΝΟΣ.**

ΟΡΘΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

'Τόσοι ἄνδρες, τόσαι γυναῖκες, μὲ τόσον ἐναντία φυσικά, δὲν ἐμποροῦν ποτὲ νὰ συμφωνήσωσι,' λέγει τις, παρατηρῶν τὰς μεταξὺ γειτῶνων φιλονεικίας. 'Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ μάχονται ἔ ξυλοκοπῶνται συναλλήλως τὰ τέκνα μου, ὅποτε ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς αὐτὰ τόσον ἀντιφερομένας διαθέσεις;' ἐκφωνεῖ ὁ πατὴρ μεγάλης καὶ κακῆς κυβερνωμένης οἰκογενείας. 'Τόσα παῖδια, ἀπὸ τόσον πλήθος γειτονῶν, τόσον ἀμελῆ, τόσον ἄτακτα, τόσον κακοήθη, τόσον παρήκοα, πῶς δύναμαι ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ νὰ τὰ διδάξω ἐπιμέλειαν, εὐταξίαν, χρηστοθήθειαν, ὑποταγήν, χωρὶς νὰ θυμῶνω, νὰ ὀμνῶ, νὰ καταρῶμαι, νὰ κτυπῶ ὅπως τύχη ἔ ὑπου τύχη!' φωνάζει ἀνακτακτικῶς ὁ λογιώτατος παιδαγωγός.

Εἰς ὅλα τι παράπονα καὶ τὰς δεινὰς ἀπορίας τῶν ἀτυχῶν οὕτων ἀνατροφῶν ἀποκρίνεται μὲ σιωπηλὴν εὐρωπτιαν ἢ πολυσύνθετος εἰκὼν αὐτή, — ἢ τις εἶναι ὄχι φαντασίας γέννημα, ἀλλὰ παράστασις ἀληθινή. Ἐπὶ μᾶς τῶν ἐν Λονδίνοι γεφυρῶν ἐμποεῖ τις νὰ ἴδῃ κλωβίον, περιέχον τὰ τετράποδα αἱ πτηνά, ὅσα περιλαμβάνονται εἰς τὴν προταγήν ἐκονογραφίαν. Ὁ φύλαξ τῆς συναθροίσεως ταύτης λέγει, ὅτι πρὸ εἰκοσὶ ἔτων ἤδη ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ἔργον τῶν ἀνατροφῶν

ζῶα ἐναντία τὴν διάθεσιν, ὥστε νὰ ζῶσιν ὁμοῦ μὲ φιλίαν καὶ ἀγάπην. Καὶ τὰ ἔτη αὐτὰ δὲν ἐξωδεδύθησαν ματαίως! Ὅποιον μάθημα διδασκτικώτατον δὲν ἔλαβον πολλοὶ ἀντὶ τῶν ὀλιγῶν λεπτῶν, ὅσα ἐπλήρωσαν εἰς θεωρίαν τῆς παραδόξου ταύτης συναγωγῆς! Ὅποιας ἐντυπώσεις ὠφελίμων δὲν ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς ἡ θεὰ τῶν ἐκπληκτικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἔξεως ἔ πραείας διοικήσεως, — ὅποτε ἴδαν τὴν κάταν, τὸν ποντικὸν, τὸν ἰέρακα, τὸν λαγῶν, τὸ χοιρίδιον τῆς Ἰνδίας, τὴν γλαῦκα, τὴν περιζεράν, τὸ ψαρῶνιον, καὶ τὸ στρουθίον, χαϊρόμενα ἕκαστον, εἰς τῶν ἐπιλοίπων τὴν σύντροφίαν, τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον τοῦ ζῆν, — χωρὶς οὔτε οἱ ἀσθενεῖς νὰ φοβῶνται, οὔτε οἱ κραταιοὶ νὰ βλάπτωσιν! Ἀδύνατον εἶναι νὰ φαντασθῇ κανεὶς δεῖγμα εὐνοίας ὠραιότερον τοῦ παριστανομένου ἐνταῦθα, — ὅπου ὁ λαγῶς καὶ ἡ περισσότερὰ παιγνιδῶς ἀγωνίζονται διὰ κομμάτιον ξηροχόρτσον, χρησίμους εἰς κατασκευὴν φωλεάς, — ὅπου τὸ στρουθίον ἀτιμωρῆτως καθίξει ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν ποτὲ μὲν τῆς κάτας, ποτὲ δὲ τῆς γλαυκῆς, καὶ τῶν δύο ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐκ φύσεως, — ἔ ὅπου παίζουσι τρέχοντες ὀλόγυρα οἱ ποντικοὶ μὲ παντελῆ ἀφοβίαν ἐνώπιον τῆς κάτας, τῆς γλαυκῆς...

Κατώρθωσε δὲ ὁ ἄνθρωπος τὰ θαυμάσια ταῦτα, πρῶτον μὲν τρέφων τὰ ζῶα καλῶς· καὶ δεύτερον, συνειθίζων αὐτὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων νὰ ζῶσι τὸ ἐν εἰς τοῦ ἄλλου τὴν συντροφίαν. Τῶν δυνατοτέρων αἱ θηριώδεις κλίσεις οὐδέποτε κινοῦνται εἰς ἐνέργειαν· ἡ φύσις των ἡμερόνεται διὰ συστηματικῆς πραότητος· ὅλα τὰ περίξ αὐτῶν βοηθοῦν τὴν καλλιέργειαν τῆς εὐμενεστέρως των διαθέσεως· ὅλαι αὐτῶν αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ἴδοναὶ περιορίζονται ἀπὸ τὸ μικρὸν των κλωβίον· καὶ μολοντί δὲ ἡ γηραλέα κἀτά ἐνίστε κάμνει μὲ πολλὴν σοβαρότητα μικρὸν τινα περίπατον ἐπὶ τῆς γαφύρας, πάντοτε ὅμως ἐπιστρέφει πρὸς τοὺς παλαιούς της συντρόφους, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέρασε τόσους χρόνους εὐχαρίστως, χωρὶς ποσῶς νὰ τῆς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἐπλασεν αὐτὴν ἡ φύσις διὰ νὰ κατατρώγῃ ὁποιοιδήποτε αὐτῶν. Παράδειγμα τοῦτο, καὶ παράδειγμα σημαντικὸν, τοῦ πόσον ἰσχύει μία εὐμενῆς, φρονίμη, καὶ ὑπομονητικῆ διοικήσις.— τοῦ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ χρηστὴ ἀνατροφὴ, ἥτις ἐκτιμᾷ προσηκόντως τὴν δύναμιν τῶν ἔξεων, καὶ δι' ὀρθῆς μεταχειρίσεως στερεώνει τὰς ὠφελίμους.

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ Ο ΦΟΙΝΙΞ.

ΟΠΟΤΑΝ ἐθεώρουν,—λέγει περιηγητῆς Ἄγγλος,—τὰς ἐρήμους καταξήρους πεδιάδας, αἵτινες κεῖνται μεταξὺ Ἀβουσεχέρ καὶ τῶν ὀρέων, κ' ἔβλεπα τὴς ἀμαθεῖς, ἡμιγυμνῶς, μέλανας ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐψηρομένους ὑπὸ τὸν καυστηρὸν ἥλιον, μὲ μόλις ἄλλην τροφήν παρὰ φοίνικας, ἐλυποῦμην αὐτοὺς εἰλικρινῶς, καὶ μ' ἐφαίνετο ἀτιμία τῆς ἀνθρωπότητος ἢ εὐχαριστημένη πρόσοψις των.

Ἐββαία, εἶπα εἰς Ἀρμένιον τινά, 'οἱ ἄνθρωποι οὔτοι δὲν εἶναι τόσον ἀνόητοι, ὥστε νὰ εὐχαριστῶνται εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην καὶ ἀπαίδευτον κατάστασιν. Φαίνονται ζῶηροὶ καὶ εὐδαίμονες,—τάχα δὲν αἰσθάνονται πόσον εἶναι ἄλλων ἀθλιέστεροι; Δὲν ἀκούουν περὶ ξένων τόπων, δὲν ζηλευν, δὲν ἐπιθυμοῦν βελτίωσιν;' Ὁ καλὸς γέρον ἐχαμογέλασε, καὶ εἶπεν, 'Ὁχι εὐδαίμονες εἶναι· ἔδχι μόνον δὲν φθονῶν κανένα τῶν ἐπιλοιπῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ λυποῦνται αὐτοὺς.' Εἰς τοῦτο ἐγὼ ἐθαύμασα· ἐκεῖνος δὲ, 'Ἀκουσε, εἶπεν, ἀνέκδοτόν τι, τὸ ὁποῖον δείχνει τὴν βᾶσιν τοῦ αἰσθήματος τούτου.

Πρὸ καιροῦ, μία γυνὴ, κάτοικος τῆς Ἀβουσεχέρ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῶν τέκνων τοῦ κυρίου Β. Ἐμεινε δὲ εἰς τὴν πατρίδα σας ἑξήσασα ἔτη. Ὅτε ὑπέστρεψε, συνηθροίσθησαν ἄλλοι περίξ αὐτῆς διὰ νὰ μάθωσι τὰ περὶ Ἄγγλων.

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι πλούσιοι; Εἶναι εὐτυχεῖς;' Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη, 'Ὁ τόπος εἶναι ὡσάν ἓνας κῆπος· οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλούσιοι, ἔχουν ὠραία φορέματα, ὠραίας κατοικίας, ὠραίους ἵππους, ὠραίας ἀμάξας, καὶ λέγεται ὅτι εἶναι σοφοὶ καὶ εὐδαίμονες.' Οἱ ἀκροαταὶ της ἐξῆλευσαν τοὺς Ἄγγλους· κατήφεια τοὺς ἐκυρίευσεν, κ' ἐφαίνοντο δυσαρεστημένοι εἰς τὴν ἰδίαν των κατάστασιν. Ἀνεχώρουν δὲ μὲ τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅτε ἡ γυνὴ ἔτυχε νὰ εἶπῃ, 'Ἐν ὅμως πράγμα βέβαια λείπει εἰς τὴν Ἀγγλίαν.' 'Τί εἶν' αὐτό;' ἠρώτησαν προθύμως οἱ Ἀραβες. 'Εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν τόπον δὲν εὐρίσκεται κάμμία φοινικία!' 'Μὲ τὰ σωστά σου; εἶναι βέβαιον;' ἐξεφώνησαν ὅλοι. 'Ὡ, ναί, βεβαίότατον,' εἶπεν ἡ γηραλέα τροφός· 'ὅσον καιρὸν ἐκάθισα ἐκεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν ἐγύρευα παρὰ φοινικίαν· πλὴν τοῦ κακοῦ· δὲν ἦρα!' Ἡ εἰδησις αὐτὴ ἥλλαξεν ἀμέσως τῶν Ἀράβων τὰ αἰσθήματα· τῶρα ἐλυποῦντο, ἀντὶ νὰ φθονῶσι, τοὺς Ἄγγλους· καὶ ἀνεχώρησαν, θαυμάζοντες πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι εἰς τόπον, ὅπου δὲν ὑπάρχουν φοινικία!'

ΤΑ συγγράμματα τῶν παλαιῶν Ἑθνικῶν, τὰ περὶ ἡθῶν πραγματευόμενα, τὰ ἐσύγκρινε μὲ υπερήφανα καὶ μεγαλοπρεπέστατα παλῶτα, κτισμένα ὅμως εἰς ἄμμον καὶ λάσπην. Αὐτοὶ ὑπερψώνουν τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς δεικνύουν ἀξιολιμήτους ὑπὲρ πάντα τὰ ἐπίγεια· δὲν ἠδᾶσκουν ὅμως ἀρετὰ τὰ γνωρίσματά τω, καὶ πολλάκις ὅ,τι ὀνομάζον μὲ τὸ σεμνότετον τῆς ἀρετῆς ὄνομα εἶναι ἀπλῶς ἀναισθησία, ἡ ὑψος, ἡ ἀπελλισία, ἡ μαιφονία.—ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ, μετὰ φ. Ν. ΠΙΚΚΟΛΟΥ.

Ἡ ΒΛΑΣΤΗΣΙΣ γίνεται τόσον ταχέως εἰς τὴν Λαπονίαν, ὥστε μόλις δυνάμεθα νὰ ποτεύσωμεν. Τὸ ἔαρ, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον μόλις διακοῦσι 56 ἡμέρας, καὶ ἡ χιὼν ἀναλύει πρὸ τῆς 4ης Ἰουλίου. Τότε σπεύροντι οἱ ἄγροὶ, χλοάζουσι δὲ τὴν 9ην, ἀκμάζουσι τὴν 7ην, ἀνθίζουσι τὴν 28ην, φερίζονται δὲ ἀπὸ Ἀυγούστου. Τὴν δὲ 8ην χιονίζει πάλιν, καὶ ὁ χιὼν διαρκεῖ ἔκτοτε δέκα ὀλοκλήρους μῆνας.—ΝΘΟΛ. ΚΟΙΝΩΦ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΣ ὀδηγοῦν νὰ πιστεύωμεν μέλλουσαν ὑπαρξῆν ὄχι μόνον αἱ ἀδυναμία αἱ ἐλπίδες καὶ οἱ φόβοι τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐγενέστατα καὶ κάλλιστα ὅσα εἰς αὐτὴν ἀνήκον, ἢ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, καὶ ὁ βδελγμὸς τῆς κακίας καὶ ἀδικίας.